Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ஹூ ஆடி மீ [ஸஞ்சிகை 6.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 181.

2. தத்வ விசாரம்
   பத்ராதிபர் ... ... 195.

3. ஸ்ரீமதஹோபில நரஸிம்ஹன் விஷயம்
   உ. ப்ரஹ்லாதசரித்திரம்
   பத்ராதிபர் ... ... 206.

4. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்
   ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 213.

5. வர்த்தமாநம் ... ... 220.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B A., B.L.

Vol. 4—No. 6.

July 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor**, Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager**, the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, பல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, சித்தூர், சித்தூர்ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஸிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஸேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்தவருஷ ஆடிமீ [ஸஞ்சிகை 6.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

ஸீதாநாதருடைய கீதா உபந்யாஸ விமர்சை.

ஸீதாநாத தத்வபூஷணர் என்னும் ஒரு வங்காள தேசத்தினர் விசேஷ ஜ்ஞாந ஸம்பந்நர். நாம் அவரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றவரையிலும், அவர் ப்ரஹ்ம ஸமாஜம் என்று வழங்கும் ஒரு நவீந ஏற்பாட்டில் சேர்ந்தவராகவிருக்கின்றார். ஆதலால் நமது வேத வேதாந்த இதிஹாஸ புராணாதிகளில் அவர் ப்ராமாண்ய பாவத்தைக் கொண்டாடவில்லை. பிட்டாபுரம் மஹாராஜா அவர்களும் இவற்றில் ப்ராமாண்ய பாவத்தை விலக்கினவர்களாக ஸந்தேஹிக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால், க்ருஷ்ணனைப் பற்றியும் கீதையைப் பற்றியும், ஸீதாநாதனைக்கொண்டு உபந்யாஸங்கள் செய்வித்து அவற்றைப் புஸ்தக ரூபமாய் அவர் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார். இந்த உபந்யாஸங்களுடைய ஸங்க்ரஹத்தை ஸீதாநாதர் ஸ்வயமே செய்து, அது இந்த ஜூன் மாதத்திய 'மாடர்ன் ரிவ்யூ' எனும்

23½

பத்ரிகையில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதை விமர்ஶித்தவரான மஹேச சந்த்ரகோஸ் என்பவரும், ப்ரஹ்மஸமாஜத்தினரே.

ஸீதாநாதர் அபிப்ராயங்களை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவாவது நன்குமதிக்கவாவது ஹேதுவில்லை. நம் மதத்திற்குப் பாஹ்யரானவர் நம்மதத்தைப்பற்றி அநுகூலோக்திகளைச் சொல்வாரென எவ்விதம் நாம் எண்ணக்கூடும்? பாரத யுத்தம் முப்பத்தொன்ருவது அல்லது முப்பத்திரண்டாவது நூற்ருண்டின் முன்னர் நடந்ததென்றும், பாரதம் என்னும் க்ரந்தம் ப்ரதமத்தில் இருபத்து நாலு நூற்ருண்டுகளுக்கு முன் ஏற்பட்டதென்றும், அது நாலு தரம் எழுதப்பட்டு முடிவில் பதினறு நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டதென்றும் அவர் சொல்கிருர்; யுத்த காலத்தில் கீதை பிறந்திராதாம்; அது கிறிஸ்துவின் ஜநநத்துக்கு அடுத்த முன்னே பின்னே எழுதப்பட்ட க்ரந்தமாம்; பாரதம் முதலில் எழுதப்பட்டபோது கிருஷ்ணன் பெயரும் பாண்டவர் பெயரும் அதில் இருந்திருப்பது ஸந்தேஹமென்றும், அப்படி அவர் நாமங்கள் முதலெழுதப்பட்ட பாரதத்தில் கண்டிருந்தபோதிலும், இரண்டாம் முறை அந்த க்ரந்தம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அவர் சரித்திரங்களும் குணங்களும் மிக்க மாறுதல் அடைந்திருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிருர்; இந்த அபிப்ராயங்களுக்கு ஹாப்கின்ஸ் துரையும் ரோமேச சந்த்ர தத்தரும் ப்ரமாணம் ஆகின்றனராம்; மேலும், பாண்டவர் கவிகளால் ஸ்மரிக்கப்பட்ட மித்யாபுருஷரென்றும், ருக்வேதத்தில் குறிக்கப்பட்ட அநார்ய ராஜனுகிய க்ருஷ்ணன் என்னும் பெயருடையவனையும், சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட கோர ஆங்கிரஸரின் ஸம்பந்தமுடைய தேவகீ புத்ரனுகிய க்ருஷ்ணன் என்பவனையும் கலந்து, புத்தருக்கு எதிர்தட்டாக வைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்கிற ஒரு தேவனை உண்டாக்கி விட்டார்கள் என்கிருர்; தர்மஶாஸ்த்ர காலத்துக்கு முந்திய யாதொரு க்ரந்தத்திலும் அவதாரம் செய்த தேவனைப்பற்றிச் சொல்லப்படவில்லையாம்; இப்படி முதல் உபந்யாஸத்தில் சொல்லி, க்ருஷ்ணனுடைய சரிதையானது மஹாபாரதம், ஹரிவம்சம், விஷ்ணு புராணம், பாகவதம், இவற்றின் ப்ரகாரம் ஸ்தோத்ரார்ஹமாயிருக்கிற தென்று இரண்டாம் உபந்யாஸத்தில் ஸீதாநாதர் சொல்லி யிருக்கின்ருர்.

இதர பத்து உபந்யாஸங்கள் மீதாஸாஸ்த்ர விஷயசோதனைக்கு உபயோகமாயின. அந்த விஷயங்களை ஸீதாநாதர் தம் இஷ்டப்படி விபஜித்து, மீதா க்ரந்தம் எழுதினவரால் அவ்வ எல்லாம் ஸாமர்த்யத்துடனும் தமக்கு த்ருப்திகரமாகவும் ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறதாகவும் அபிப்ராயப்படுகிறார். இப்படி ஸீதாநாதர் முடித்ததற்குக் காரணம், அவரெழுதியபடி வக்தாவின் ஸாமர்த்யப்ரயுக்தமன்று; விஷய வைலக்ஷண்யம் அவனையும் மடக்கிவிட்டதாக எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. இந்த அல்ப உபகாரமும் நமக்குப் பயன் தராது. ஏனென்றால், யாரோ ஒரு தெரியாத மனிதன் விஷய விசாரம் நன்றாகப் பண்ணியிருக்கின்றானென்பதால், அந்த விசாரம் புருஷார்த்த ஸாதநத்துக்கு எவ்விதம் பயன்படும்? மதவிஷயங்களில் ஹிதம் சொல்லுவோரிடம் விஶ்வாஸமின்றேல், அவர் சொல்லும் ஹிதம் ப்ராயேண பயன்படாது. மீதை வியக்கத்தக்க க்ரந்தமானாலும் ஸீதாநாதர் இஷ்டப்பட்டபடி அதை எழுதினவன் தன்னைக் காட்டாமல் போனானே! அவன் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குள் தான் அதை எழுதினான், அது சரித்ரமுள்ள காலம்தான் என்றாலும், தன்னை இன்னாரென்று காட்டாமல் போய்விட்டானே! அதை யார் முதலில் கண்டெடுத்தாரோ? எவ்விதம் அதன் குணங்களை யறிந்தாரோ? கர்த்தா இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் எவ்விதம் பரம புருஷார்த்தத்தை அடைய அதன் உபதேசப்படி பலர் நடக்க இசைந்தார்களோ? ஹிமாசலம் முதல் ஸேதுபர்யந்தம் பண்டிதர் நிறைந்த மஹாதேசத்தில் இப்படித் தாய் தந்தை தெரியாமலுண்டான க்ரந்தத்தை, எலலாரும் ஸம்மதிக்கும்படி யார் மஹாபாரதத்தில் நுழைத்துவிட்டனரோ? இந்த யோசனைகளை ஸீதாநாதர் ஆதரிக்கின்றாரில்லை. ஹாப்கின்ஸ் துரையும் தத்தரும் யோசித்தவழியே அவர் யோசித்து விட்டார். அதற்கு உபபலமாக மற்ற யோசனைகள் அவர்க்குப் பிறந்திருக்கவேணும்.

*   *   *   *   *   *

முண்டகோபநிஷத்தில் நாலு வேதங்கள், இதிஹாஸ புராணங்கள், வித்யைகள், உபநிஷத் ஶ்லோகங்கள், ஸூத்ரங்கள், வ்யாக்யாநங்கள், அநுவ்யாக்யாநங்கள் இவைகள் இருந்தனவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. சாந்தோக்யோபநிஷத்திலும், நாலுவேதங்கள், பஞ்சம வேதமெனும் இதிஹாஸ புராணங்கள், அநேக வித்யைகள்,

ஶாஸ்த்ரங்கள் இவற்றைப்பற்றி வசநமிருக்கின்றது. இதனால் இதிஹாஸபுராணங்கள் வேதங்களோடு ஸமகாலத்தில் இருந்தன வாக நிச்சயிக்கவேண்டும். உபநிஷத் பாகங்களில், ததேஷாऽப்யுக்தா, ததேதத்ருசாऽப்யுக்தம், ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி, ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி, என்று பஹுவசநங்களும் ஶ்லோகங்களும் அநுவதிக்கப்பட்டுள. அவை யாவும், உபநிஷத் காலத்தின் முன் எவ்விடம் இருந்தனவென்று இப்போது நிர்த்தாரணம் செய்ய அமையாது. இப்போது இருக்கும் மந்த்ர ப்ராஹ்மண பாகங்களின் வ்யாஸமானது பாராஶர்யராலோ, இன்னும் யாராலோ செய்யப்பட்டபோது, தத்பூர்வமிருந்து பின்பு விடப்பட்ட வேத பாகங்களும் உண்டென யோசிக்க ஹேதுவுண்டு. வேதம் அநந்த மாக இருந்ததென்றும், அதை முற்றவும் அத்யயநம் செய்ய ஒரு புருஷாயுஸ் போதாதென்றும் காடகத்தில் சொல்லப்பட்ட பரத்வாஜ வ்ருத்தாந்தத்தால் நன்ருகத் தெரிகின்றது. த்ருஷ்டமான ஸர்வவேத மந்த்ரங்களும் ப்ராஹ்மணங்களும், வ்யாஸர் காலத்தில் காப்பாற்றப்படவில்லை; வைதிக கர்மங்களுக்குப் போதுமானவை மாத்ரம் அக்காலத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

அப்போதிருந்த ஸர்வ இதிஹாஸங்களும், ஸர்வ புராணங்களும், வேதரூபமாகவே காப்பாற்றப்பட்டவை என்பதற்கிடமில்லை. பாரதரூபமான இதிஹாஸத்துக்கும், அஷ்டாதஶபுராணாநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத: என்கிறபடி பதினெண்புராணங்களுக்கும் வ்யாஸரே கர்த்தா என்று சொல்லப்படுகிறது. இது அவருக்குத் ஸாக்ஷாத் கர்த்ருத்வத்தை ஸாதிக்காவிடினும் காரயித்ருத்வமாவது அவருக்கு நிலைக்க இடங்கொடுக்கலாம். ஆக, பாரதமும் புராணங்களும் முதலில் ஏற்பட்டபோது, வேதங்களில் அந்தர்க்கதமாயிருந்த இதிஹாஸ புராணங்களே அவற்றிற்கு மூலமாக இருந்தன என்பதற்கு விஶேஷ விரோதம் காணும். வேதபாகங்களை அவர் வ்யாஸம் செய்தபோது இதிஹாஸபுராணாதிகளையும் ஸ்வயமோ, ஶிஷ்ய மூலமாயோ அவர் ரக்ஷித்தாரென்று அங்கீகரிப்பதற்கு ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும்? பாரத யுத்தத்தின் பிறகு ஜ்ஞாதாக்கள் இவ்விதம் லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ஶ்ரமப்பட்டாரென்று மனங்கோணமல் ஒப்புக்கொள்ளலாமே.

அப்படி ரக்ஷிக்கப்பட்ட இதிஹாஸபுராணதிகளுக்குப் பல காரணங்களால் பிற்காலத்தில் வ்ருத்தியுண்டென்றும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடும்.

*   *   *   *   *   *

மந்த்ரகாலமெனவும், ப்ராஹ்மணகாலமெனவும், உபநிஷத் காலமெனவும், ஸூத்ரகாலமெனவும், அந்தந்த ரூபமான க்ரந்தங் களின் ப்ரகாஶத்துக்குக் காலநிர்ணயத்தை ஐரோப்பியர் உண் டாக்கினர்கள்; அதை, அவர் அபிப்ராயத்தில் விஶ்வாஸம் வைத்த நமது நாட்டினரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். இவர்கள் அநேகமாக வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களுக்குப் பாஹ்யத்திலிருக்கப்பட்டவர்; அவற்றுள் விஶ்வாஸம் குன்றிப் புத்திபூர்வமாக வெளிப்பட்டவர். காலநிர்ணயம் ஒவ்வொரு ரூபமான க்ரந்தங்களின் ப்ரகாஶ ப்ராசுர் யத்தால் யோசிக்கக்கூடுமானலும், ப்ராஹ்ம்ணகாலத்திலும் மந்த்ர ஸாக்ஷாத்காரம் ஸம்பாவிதமாகையாலும் உபநிஷத் என்று நமக் குக் கிடைத்த தாத்ருஶ க்ரந்தங்களில் ஸ்மரிக்கப்பட்ட அபி யுக்த வாக்யங்களும், ஶ்லோகங்களும் அந்த உபநிஷத்காலத்துக்கு முன்பே இருந்ததாக எண்ணவேண்டியிருப்பதாலும், மந்த்ரகாலத் திலும் ப்ராஹ்மண காலத்திலும் உபநிஷத் காலமும் கலக்க வேண்டியிருக்கும். உபநிஷத்தில் ஸூத்ரங்களைச் சொல்லியிருப்ப தால் அவற்றின் காலத்திற்கு முன்னமே ஸூத்ரங்கள் உண்டு என்று யோசிக்கவேண்டும். இதிஹாஸபுராணங்கள் மந்த்ரகால முதல் இருந்தேயுள்ளன. பாரத யுத்த காலத்தின் பிறகு இவை ப்ராயேண வேத பாகங்களின் வ்யாஸத்தினின்று வெளிப்படுத் தப்பட்டு ப்ரத்யேகமாக எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

*   *   *   *   *   *

வீபர் என்கிற ஐரோப்பிய பண்டிதர் ஒருவர் ஶதபத ப்ராஹ் மணம் முற்பாகம் பாரதயுத்தத்தின் முன்னல் எழுதப்பட்டதென் றும், அப்போது குருபாஞ்சால நாட்டார் யுத்த மின்றி ஸுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனரென்று ப்ராஹ்மண வசநத்தாலே தெரிகின்றதென்றும், அதனுடைய முடிவான பாகத்தில், பரீக்ஷித், அவர் புத்ரர்கள், ஜநமேஜயன், பீமஸேநன், உக்ரஸேநன், ஶ்ருத ஸேநன் இவர் பெயர்கள் கண்டிருப்பதால், அந்தப் பாகம் பாரத யுத்தத்தின் பின்னல் எழுதப்பட்டதென்றும் ஊஹித்திருக்கிறர். இவருடைய ஊஹங்கள் ரோமேச சந்தர தத்தருக்கு ப்ரமாணமாகி நின்றமையால், பாரதயுத்தம் மெய்யென்பதையும், அந்த யுத்த

வரலாறு அது நடந்த சில நூற்றாண்டுகளுக்குள் எழுதப்பட்டது என்பதையும் அவர் அங்கீகரித்தபோதிலும், பாண்டவர், கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் ஸம்பந்தம் அப்படி முதலில் எழுப்பட்ட பாரதத்தில் இல்லையென்று அவர் நிச்சயமாகக் கொண்டுவிட்டார். ஏனென்றால், ஶதபத ப்ராஹ்மணத்திலும், ஒருக்கால் ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்திலும், பரீக்ஷித் ராஜனையும் அவன் புத்ரர்களையும் பெயரால் கண்டெழுதப்பட்டிருக்க, பாண்டவர் பெயரும் கிருஷ்ணன் பெயரும் காணப்படவில்லை. இப்படி அநுமாநம் ஏற்பட்ட படியால் தத்தர் ஐரோப்பியரையொக்க ஸித்தாந்தம் செய்துவிட்டார். அதே மாதிரியாக, இராமாயண கதாநாயகர்கள் மிகவும் தர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு, ப்ராஹ்மணர்களை மதித்திருந்தனரென்றும், பாரத கதாநாயகர், அதற்கு விபரீதமாக நடந்தனரென்றும், ஆனதால் பாரதத்துக்கு ராமாயணம் பின்பட்டதென்றும் ஐரோப்பியரை யொட்டித் தத்தர் நிர்ணயித்தார். இந்த ரூபமான ஹேதுக்கள் இவர்க்கு ஸித்தாந்தம் செய்யப் போதுமானவையாய் விட்டன. அடித்தாலும் திரும்ப அடிக்க இஷ்டமும் திறனுமற்றுப்போன நம்தேசத்தினர் தலைவிதி இதுவே. இப்படியே, மக்டொன்னல், கீத், எனப் பெயர்கொண்ட இரண்டு ஐரோப்பிய வித்வான்கள், ஶதபத ப்ராஹ்மணத்தில் விசித்ரவீர்யனுடைய புத்ரன் த்ருதராஷ்ட்ரனென்னும் காசிராஜனொருவன் அஶ்வமேத யாகம் செய்ய யத்தனிக்கையில், ஶாத்ராஜிதஶதாநீகனெனும் பாரத ராஜனால் ஜயிக்கப்பட்டானென்று இருக்கின்றபடியாலும், துர்யோதனன் பிதா, பிதாமஹன் இவர்கள் பெயர் ப்ராஹ்மணத்தில் கண்டிராததாலும், பாரத கதையானது பண்டைநாட்களில் இருந்த கீர்த்தி பொருந்திய ராஜர்களைத் தாறுமாறாகக் கூட்டி ஒரு கதையாக யாரோ எழுதிவிட்டதாகச் சொல்கின்றனர்.

பாரத யுத்தம் மெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டமட்டும், அந்த யுத்தத்தில் அந்வயித்த அரசர்கள் ஒருவர் பெயரையாவது ப்ராஹ்மணங்கள் சொல்லிற்றா? மஹாபாரதத்தில் கண்டிராத எந்த அரசராவது அந்த யுத்தத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டனர் என எங்காவது ப்ரமாணம் காணக்கூடுமோ? வைதிக தர்மத்தையும் க்ரதுக்களையும் ஸம்ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்ட ப்ராஹ்மண க்ரந்தங்களில், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் ஒரு ராஜன் பெயரைக் காண்பித்தால் அவன் முன்னோர் பெயரை யெல்லாம் காட்டவேண்டும் என்னும்

விதியுண்டோ? விசித்ரவீர்யன், அவன் புத்ரன் த்ருதராஷ்ட்ரன், என்னும் காசிராஜர்கள் உண்டேயாகில் குரு ராஜர்க்குள் இதே நாமங்களைக் கொண்ட பிதாவும் புத்ரனும் ஏற்படக் கூடாதோ?

* * * * * *

பரீக்ஷித்தின் தகப்பன் அபிமந்யு அல்லவென்றும், அபிமந்யு தகப்பன் அர்ஜுனன் அல்லவென்றும், அர்ஜுனனுக்கு நால்வர் ப்ராத்ருக்கள் யுதிஷ்டிரர், பீமஸேனன், நகுலன், ஸஹதேவன் எனப்பெயர் தரித்தவர் இல்லையென்றும், இவர்க்கு த்ரௌபதி எனும் பத்நி இல்லையென்றும், இவர்கள் பிதா பாண்டு அல்லவென்றும், பாண்டுவின் ப்ராதா த்ருதராஷ்ட்ரன் அல்லவென்றும் அவருடைய மாதாக்களின் புருஷர்கள் விசித்ரவீர்யன் சித்ராங்கதன் அல்லவென்றும், அவர் பிதா ஸந்தநு அல்லவென்றும், ஓர் வார்த்தைகூடக் கிட்டாதவளவில், அதிப்ராசீந சரித்ரமடங்கிய ப்ராசீந இதிஹாஸத்தை, 2500, அல்லது 3000 வருஷங்கள்மட்டும் யாவரும் ஸமுதாயமாக ஸத்யமென்று நம்பியிருந்ததை, இன்று சில ஐரோப்பியரும், தத்தர், வீதாநாதர், முதலான ஆர்ய தர்மசாஸ்த்ரங்களுக்குப் பாஷ்யர்களாய்ப் போந்தவரும், ஹேதுக்களாக விதித்திக்கமாட்டாத மேலே காட்டிய ப்ராஹ்மண வசநபலங்களைக் கொண்டும், தத்தர் முதலானோர்களால் மறைக்கவும் முடியாத ப்ராஹ்மண த்வேஷங்களைக்கொண்டும், மித்யையெனச் சொல்லிவிடுவது எங்ஙனம் இருக்கின்றதென்றால், குற்றவாளியென ஸாக்ஷ்யம் ஏற்படுவதன் முன்னமே, கூட்டிலடைபட்ட ஒருவனை, நீ குற்றவாளியல்லவென்று ருஜுப்படுத்து, இல்லாவிட்டால் உன்னைத் தண்டித்துவிடுவேன், என்று ஒரு ந்யாயஸ்தலாத்யக்ஷர் நிச்சயிப்பதுபோல் இருக்கின்றது.

* * * * * *

வீதாநாதரும் தர்மசாஸ்த்ரங்களுடைய காலத்திற்கு முற்பட்ட க்ரந்தங்களில் பாண்டவர் க்ருஷ்ணன் முதலானவர் பெயரில்லை என்றார்; தத்தரும் இப்படித்தான் சொல்லத்தக்கவர். இதிஹாஸ புராணங்கள் தர்மசாஸ்த்ர காலத்துக்கு முற்பட்டவையானாலும் வீதாநாதர் முதலியவர் வேறு விதமாகத் தீர்மானித்துவிட்டார்கள். அப்படித்தான் வைத்துக்கொண்டாலும், அவர் சொல்வது ஸரியா? அவர்களுக்கு ஐரோப்பியரன்றோ ப்ரமாணம் செய்யப்பட்டவர், ஆபஸ்தம்பர், போதாயநர், இவர்கள்

ஸூத்ரங்களையும், ஶங்கரபாஷ்யத்தையும் இங்கிலீஷ்படுத்திய ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள், மேற்சொன்ன ஸூத்ரகாரர்கள் கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் நாலாவது நூற்றூண்டில் இருந்ததாகவும், பாதராயண ஸூத்ரங்களுக்கு வ்ருத்தி எழுதிய போதாயநர் அந்த நூற்றூண்டிலேயே இருந்ததாகவும் நிர்ணயித்திருக்கின்றூர்கள். ஆபஸ்தம்பர், இஜ்யாகாலத்தில் மஹாபுருஷனுன நாராயணன், மஹாதேவன் இவர்கள் ஆராதநத்தை விதித்திருக்கின்றூர். வைகாநஸ ஸூத்ரத்தில் பகவானுடைய ஆராதநம் விதிக்கப்பட்டு அந்த ஸூத்ர நிஷ்டர்கள் பஹ்வாலயங்களை ப்ரதிஷ்டை செய்திருக்கின்றூர்கள். அந்த ஸூத்ரங்கள், ஸூத்ரகாலமெனக் கொள்ளப்பட்ட கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் மூன்றுவது நூற்றூண்டுக்குப் பின்னிடக் கூடாதவைகள். ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திக்ரந்தம் நான்காம் நூற்றூண்டில் செய்யப்பட்டதாகில், அந்த ஸூத்ரங்கள் அதற்கும் முற்படவேண்டும். பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில், 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌚𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍁𑌃 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । [பகவத் போதாயநரால் செய்யப்பட்ட விஸ்தீர்ணமான ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்தியைப் பூர்வாசார்யர்கள் ஸங்க்ஷேபம் செய்தார்கள்; அவர் மதத்தை அநுஸரித்து ஸூத்ராக்ஷரங்கள் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படுகின்றன] என்றிருப்பதாலும், ராமாநுஜன் வ்ருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவரென்பது ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிறபடியாலும், ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்த ஸூத்ரங்களுக்குப் போதாயநருடைய வ்ருத்தியும் உண்டெனஏற்படுகிறது. இதே ஸூத்ரங்களுக்கு ஶங்கராசார்யரும் பாஷ்யம் செய்திருக்கின்றனர். அந்த பாஷ்யத்துக்கு டீகை எழுதிய ஆநந்தகிரி முதலானவர்கள் அங்கங்கே ஶங்கராசார்யர் வ்ருத்திகாரர் மதத்தைத் தூஷிப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறூர்கள். ஸூத்ரங்களில் பாசுபதம் பாஞ்சராத்ரம் ஆகிய இரண்டு ஆகமங்களைப் பற்றியும் அதிகரணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால், இவ்விரண்டு மதங்களும் ஸூத்ரகாலத்துக்கு முற்பட்டிருக்கவேண்டும். ராம க்ருஷ்ணுதி அவதாரங்களை பாஞ்சராத்ராகமங்கள் மிக்கவும் ஆதரிக்கின்றனவென்பது அதிஸ்பஷ்டமாகையால் அதைப்பற்றி இங்கே விஸ்தரித்து எழுதவேண்டாம். இந்த ஆகமங்களின் இருப்பை

ஐரோப்பியர் வசனப்படி கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் ஐந்தாறு நூற்றூண்டளவுக்காவது வீதாநாதர் கொண்டு போகமாட்டாரோ?

கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் நான்காவது நூற்றூண்டில் சந்த்ர குப்தன் ஆண்டகாலத்தில் இந்தியாவுக்கு வந்த க்ரீக் தேசத்தார் இந்தியாதேசத்தில் ருத்ரனேயும் க்ருஷ்ணனேயும் ப்ரஜைகள் உபாஸிப்பதாக எழுதியிருக்கின்றனர். இந்த ஐரோப்பியர் ஸாக்ஷ்யத்தை ஏன் ஆதரிக்கக்கூடாது? மஹா பாஷ்யம் செய்தவரான பாணிநி என்பவருடைய காலம் கிறிஸ்து பிறப்பதன்முன் நான்காவது நூற்றூண்டு முதல் எட்டாவது நூற்றூண்டுவரையில் ஐரோப்பியரால் ஊஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் வாஸுதேவார்ஜுநர்களே ஒரு ஸூத்ரத்தில் சேர்த்தெழுதுகிறூர். மற்றொரு ஸூத்ரத்தில் யுதிஷ்டிரர் பெயரையும் சொல்லுகிறூர். ஆதலால் பாரதம் முதலில் எழுதப்பட்டதாகத் தத்தர் வீதாநாதர் முதலியோர் ஒப்புக்கொண்ட ஐந்தாம் நூற்றூண்டிலேயே பாண்டவர் கிருஷ்ணன் இவர்கள் நாமங்கள் ப்ரஸித்தமா யிருக்கவேண்டுமே. மஹா பாஷ்ய காரரும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய பால சரித்ரத்தைக் குறித்து ஸ்வ க்ரந்தத்தில் ஸ்மரிக்கின்றனரே.

*   *   *   *   *   *

மஹாகவி பாஸரால் எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் திருவநந்த புரத்தில் அச்சிடப்பட்டன. பாஸ கவியானவர் கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் நான்காவது நூற்றூண்டிலோ, முதல் நூற்றூண்டிலோ இருந்தவராக, சென்ற அக்டோபர் டிஸம்பர் மாஸத்திய "மாடர்ன் ரிவ்யூ" என்னும் பத்ரிகையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நாடகங்களே ப்ரசுரப்படுத்திய கணபதி சாஸ்த்ரி என்பவர் பாஸர் நான்காவது நூற்றூண்டிலிருந்ததாக எழுதியிருக்கின்றூர். அதற்குப் போதுமான ஸத்ஹேதுக்களேயும் அவர் காட்டியிருக்கின்றூர். அந்த நாடகங்களில் ஒன்று அபிஷேகநாடகம். இது ஸ்ரீராமசரித்ரத்தை ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் கண்டபடி காட்டுகின்றது. ஆரம்பத்தில் மங்கள ச்லோகம்,

யோ காதிபுத்ரமகவிக்னகராபிஹந்தா, யுத்தே விராத கர தூஷண வீர்ய ஹந்தா |
தர்போத்தத ப்ரசுர பாஹு கபந்த ஹந்தா, பாயாத் ஸ வோ நிசிசரேந்த்ர குலாபி ஹந்தா ||

என்று ஸ்ரீராம சரித்ரத்தை ஸங்க்ரஹமாகச்சொல்லி, ஸ்ரீராமனே ஸர்வேச்வரனுக

வெண்ணி, அவனால் ஸர்வரும் ரக்ஷ்யர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஸ்ரீராமன் ஸந்நிதியில் வருணன் ப்ராப்தமானதருணத்தில், नारायणस्य नरस्यैव चाश्रितस्य, कार्यार्थमिह ह्युपगतस्य कृतावतारः । देवस्य देवस्येव देहहा[…] राक्षवृत्तमपुण्यं, सीतः शरासशरण[…] चाश्रयाति ॥ सान्त्वं च एव रघुनाथ वक्ष्याम्यहं […] । स्वयं कारणभूत स्व[…] कार्यार्थमपि सम्भावितः ॥ என்கிற ஶ்லோகங்கள் எழுதப்பட்டுள. இவை ஸ்ரீராமன் நாராயணனென ப்ரஸித்தவத் உத்கோஷிக்கின்றன.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மஸ்துதியை அநுஸரித்து இந்நாடகத்தில் தேவஸ்துதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ब्रह्मा ते हृदयं, जगत्त्रयपते, रुद्रश्च कोपस्तव, नेत्रे चन्द्रदिवाकरौ, सरपते, जिह्वा च ते भारती । सब्रह्मेन्द्रमरुद्गणं त्रिभुवनं सृष्टं त्वयैव प्रभो, सीतेयं जलसम्भवालयरता, विष्णुर्भवान्गृह्यतां ॥ दृष्टोऽयं हि जये वराहवपुषा भूमिस्त्वयैवोद्धृता, विक्रान्तं भुवनत्रयं सरवते पादत्रयेणाध्वना । [illegible] च एव संश्रितेन भवता देव्या यया सांवृतं, हत्वा रावणमाहवे नहि तया देवाश्च संश्राविताः ॥ இந்த ஶ்லோகங்கள் வால்மீகி க்ரந்தத்தை மிக்க அநுஸரித்தவை. இந்த நாடகத்தில் அக்நி ஸ்ரீராமனை நோக்கி, इमां भगवतीं लक्ष्मीं जानीहि जनकात्मजाम् । सा भवन्तमनुप्राप्ता [illegible] ॥ என்று சொல்ல, ஸ்ரீராமன், जानतापि च वैदेह्याः शुद्धिं [illegible] । प्रत्ययार्थं हि लोकानां एवमेव मया कृतम् ॥ என்று ப்ரதி வசநம் அளிப்பதையும், முக்யமாக, प्रत्ययार्थं हि लोकानां, என்னும் சொற்களையும் பார்த்து யார் தான் வால்மீகியின் வசநங்களை ஸ்மரிக்கமாட்டார்கள். இவ்விதமாக, கிறிஸ்துவுக்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டே, ப்ரஸித்த

மாக ஸ்ரீராமவதாரத்திலும், ஸ்ரீராமசரித்ரத்திலும் வால்மீகிராமாயணத்திலும் நமது தேசத்தார் விச்வஸித்தாரென்பது த்ருடம். இவற்றுள் ப்ரமாணபாவம் இந்த ரூபமாக ஜநிக்க பஹு நூற்றூண்டுகள் சென்றிருக்கவேண்டும்.

*　　*　　*　　*　　*　　*

மற்ருெரு நாடகம் பாலசரிதம். இது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய பாலசரிதம் கம்ஸவத பர்யந்தமடங்கியது. இதன் ப்ரதம ச்லோகம், ஶங்கக்ஷீரவபு: புரா க்ருதயுகே நாமா து நாராயண:, த்ரேதாயாம் த்ரிபதார்பித த்ரிபுவநோ விஷ்ணு: ஸுவர்ணப்ரப: । தூர்வாஶ்யாமநிப: ஸராவணவதே ராமோ யுகே த்வாபரே, நித்யம் யோঽஞ்ஜந ஸந்நிப: கலியுகே வ: பாது தாமோதர: ॥ க்ருதயுகத்தில் பகவான் நாராயணனாகவும், மந்த்ரேஷு கர்மாணி கவயோ யாந்யபஶ்யம்ஸ் தாநி த்ரேதாயாம் பஹுதா ஸந்ததாநி, என்று உபநிஷத் சொன்னவண்ணம், த்ரேதாயுகத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்த விஷ்ணுவாகவும், த்வாபரயுகத்தில் ச்யாம ஸுந்தராங்கனை ஸ்ரீராமனாகவும், கலியுகத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகவும் உபாஸிக்கப்பட்ட பகவான் உம்மைக் காக்கட்டும் என்று நாடகாரம்பம் செய்யப்படுகிறது. மறுபடியும் ஸூத்ரதாரன், த்ரஷ்டும் ஹரிம் வ்ருஷ்ணிகுலே ப்ரஸூதம் ஸஹ்யாமஹேதோ நாரத ஏஷ தூர்ணம் என்று சொல்லிவிட்டு நிஷ்க்ராந்தனாகிறான். நாரதர் ப்ரவேசித்து, அநந்தம், லோகாதிம், அநிதநம், அவ்யயம், லோகஹிதாயைவ கம்ஸவதாயாபி வ்ருஷ்ணிகுலே ப்ரஸூதம், நாராயணம், த்ரஷ்டுமிஹாகதோஸ்மி; என்றும், ஏஷ ஏஷ பகவாந் நாராயண:, அநந்தவீர்ய: கமலாயதாக்ஷ:, ஸுரேந்த்ரநாத:, அஸுரவீர்யஹந்தா । த்ரிலோககேது:, ஜகதஸ்ய கர்த்தா, ஸர்வாஜநாநாம் பரமேஷ்டி பூர்வ:, என்றும், நமோ பகவதே த்ரைலோக்ய காரணாய, நாராயணாய நரலோகபராயணாய, லோகநாதாய ஸஹஸ்ரலோசநாய । ராமாய ராவண விநாஶந காரணாய,

வீராய வீர்யநிலயாய நமோவராய ॥ என்றும் சொல்வதைப் பார்த்தால் போதாதா? கிறிஸ்து பிறப்பதன் முன் நான்காவது நூற்றாண்டிலேயே நாராயணனே ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரம் செய்தவனென்று, வால்மீகி ராமாயணத்தைக்கொண்டும், பாரத புராணாதிகளைக்கொண்டும் லோகத்தார் ஸர்வத்ர நம்பினார்கள் என்று ஏற்படவில்லையா? ராமசரிதம் முற்பட்டதெனவும் ஸித்திக்கவில்லையா?

இன்னும், பஂசராத்ரம், மத்யமவ்யாயோகம், தூதவாக்யம், தூதகடோத்கசம், கர்ணபாரம், ஊருபங்கம், முதலான நாடகங்கள், இப்போதிருக்கிறபடி பாரத கதைகளை, இரண்டாயிரத்து முன்னூறு வருஷங்களுக்குமுன் ஜநங்கள் நம்பினார்கள் எனக்காட்டுகின்றனவே. ஊருபங்க நாடகத்தின் முதல் ச்லோகமாகிய, பீஷ்மத்ரோணதடாம், ஜயத்ரதஜலாம் காந்தாரராஜஹ்ரதாம், கர்ணத்ரௌணிக்ருபோர்மிநக்ரமகராம், துர்யோதநஸ்ரோதஸம் । தீர்ணஃ சத்ருநதீம், சராஸிஸிகதாம், யேந ப்லவேநார்ஜுநஃ, சத்ரூணாம், தரணேஷு வஃ ஸ பகவாநஸ்து ப்லவஃ கேசவஃ ॥ என்பதும், பஞ்சராத்ர நாடகம் முதல் ச்லோகமாகிய த்ரோணஃ ப்ருதிவ்யர்ஜுநபீமதூதோ, யஃ கர்ணதாரஃ சகுநீச்வரஸ்ய । துர்யோதநோ பீஷ்மயுதிஷ்டிரஃ ஸஃ, பாயாத்விராடுத்தர கோபிமந்யுஃ ॥ என்பதும் அக்கால பாரதமே இக்காலும் உண்டென்றும், அக்காலும் இக்காலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாண்டவ துர்யோதந பீஷ்ம த்ரோண கர்ணாதிகள் சரித்ரங்களாலேயே அது அமைக்கப்பட்டதெனவும் காண்பிக்க வில்லையோ?

* * * * * *

கிறிஸ்து காலத்துக்கு நூற்றாண்டுகள் முற்பட்ட லளிதவிஸ்தாரம் என்னும் பௌத்த க்ரந்தத்தில் புத்தனை ருத்ர க்ருஷ்ணர்களுக்கு ஒப்பிட்டிருப்பதை நோக்குமிடத்தில், த்ருஷ்டாந்தமாகக் குறிக்கப்பட்ட ருத்ர க்ருஷ்ணர்கள் புத்தருக்கும் முற்பட்டவர்கள் என்று எளிதாக ஊஹிக்கக்கூடும்.

தமிழ்நாட்டில் ஆயிரத்தெண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன் பிறந்த சிலப்பதிகாரம் என்னும் க்ரந்தத்தால், திருமலை, ஸ்ரீரங்கம், அநந்தசயநம் முதலான திவ்யக்ஷேத்ரங்கள் அக்காலமே மிக்க ப்ரஸித்தி அடைந்தவைகளாகவும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சரித்ரம் தமிழ் நாட்டை வ்யாபித்து இருந்ததாகவும் தெரிகின்றபடியால், ஆகம சாஸ்த்ரங்களும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பகவானுடைய அவதாரமெனக் காட்டும் கதைகளும் அக்காலத்திற்கு அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே ஆர்யதேசத்தில் பரவியிருக்கவேண்டுமெனும் ஊஹம் ஜநிக்கின்றது.

* * * * * *

இரண்டாயிரத்து மூன்னூறு வருஷங்களுக்குமுன் இந்தியாவிற்கு வந்திருந்த யவந நாட்டாரும், ஆயிரத்தறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன் வந்திருந்த சீநதேசத்தினரும் நம் தேசத்தார் ஸத்யம் முதலான உத்தம குணங்கள் மிக்கப் பொருந்தினவரென எழுதியிருக்கின்றார்கள். மாக்ஸ் முல்லர் முதலான ஐரோப்பியரும் நம் தேசத்தார் அக்காலத்தில் மிகவும் ஸத்யஸந்தரெனச் சொல்லுகிறார். ஏன் அவர் பொய் எழுதவேண்டும்? மேலும், ஏனோ மெய்யாக இருந்த கதைகளைப் போக்கிப் பொய்யைப் பரவச்செய்ய வேண்டும்? இந்த்ரனென்னும் தேவனால் அபஜயமடைந்த அநார்யனாகிய க்ருஷ்ணனென்னும் பெயருடையவனை ஸ்வொபாஸ்ய தெய்வமாகப் பிராமணர் கொள்ளப்போவானேன்? அதுவும் ஆர்ய தேசவாஸிகளாயிருந்தவர் செய்வரோ? பொய்யான பாண்டவரைக் கல்பிப்பானேன்? மற்றெல்லா அரசரையும் விலக்கி க்ருஷ்ணனை அவதார புருஷன் என்று அங்கீகரிப்பானேன்? கர்ஹிதமாயும் அப்ரயோஜனமாயும் இருக்கப்பட்ட இத்தகைய செயலை, ஒருவனோ சிலரோ மேற்கொள்வார் என்பது ஸம்பாவிதமாகிலும், எல்லோரும் சேர்ந்து இப்படிச்செய்தாரென்றால் அது பொருந்துமோ? சிலர் செய்தால் பலர் அதை அங்கீகரிப்பானேன்?

* * * * * *

காரணமின்றிக் கார்யம் உத்பந்நமாகுமோ? அவதரித்த பகவனிடம் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும், ஜ்ஞாநத்தையும் கண்ட மஹாப்ராஜ்ஞர்களான, வ்யாஸ, சுக, பீஷ்ம, விதுர, யுதிஷ்டிர, அர்ஜுந உத்தவாதிகள் நம்பிக்கையானது காலக்ரமேண விஸ்தாரமடைந்து, ஜநங்களில் பரவி, அவன் பக்தர்கள் அவதார

காலம் முதல் ஏதத்க்ஷண பர்யந்தம் ஸ்வாநுபவத்தால் உண்மை என்று அறிந்ததைப் பல க்ரந்தங்களில் வெளியிட்டு, அந்த அநுபவத்தில் ப்ரத்யயமுண்டாகி ஸர்வஜநங்களும் பகவானுடைய அவதாரங்களை நம்புகின்றனர் என்பது யுக்தியுக்தமாகத் தோன்ற வில்லையோ!

ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களில், ஸ்மரந்தி ச, ஸ்மர்யதே, என்று ஸ்ம்ருதியை ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்டிருக்கிற இடங்களில், இப்போதிருக்கும் பாஷ்யங்களுக்குள் முற்பட்டதான ஸ்ரீ ஸங்கர பாஷ்யத்தில், ப்ராயேண கீதாஶ்லோகங்களே ஸூத்ரங்களில் கண்ட ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களாக எழுதப்பட்டுள. ஸங்கராசார்யரும், பூர்வபாஷ்யகாரர்கள் வெளியிட்டபடியே விஷயவாக்யங்கள் எடுத்திருப்பார் என்பதில் விஶ்வாஸம் ஸஹஜமாக உண்டாகலாம்.

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் அம்சாதிகரணத்தில் ஜீவன் ப்ரஹ்மாம்சமென்று சொல்லி இருக்கின்றது. விஷய வாக்யங்கள் எடுக்கப்பட்ட உபநிஷத்துகளில் ஜீவவிஷயத்தில் அம்ச சப்தம் ஸாக்ஷாத்தாக எங்கு மெடுக்கப்படவில்லை என்று நமக்குத் தெரிந்தமட்டும் நம்புகின்றோம். கீதையில்தான் மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: என்று அம்ச சப்த ப்ரயோகம் காணப்படுகிறது. ஆதலால் ஸூத்ரகாலத்திற்கு முன்னமே கீதை இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஐரோப்பியரும், தத்தர் முதலானோரும் செய்த விமர்சைகள் நமக்குச் சில குணங்களைக் கொடுக்கக் கூடியவையாயினும், நமது மதத்தில் விஶ்வாஸம் உண்டாகி, அதில் ஆதரம் ஜநித்து, ப்ராசீநமாக ஏற்பட்ட க்ரந்தங்களுக்கும், ப்ரதிபத்திகளுக்கும் தக்க மதிப்பையீந்து, நம்முடைய பண்டிதர்களே இவ்விஷயங்களை போதிக்கத்தக்கவர். ஆகையால் பாஹ்யர் யோசனைகளைத் தத்வமாக நம்மவர் அங்கீகரிப்பராகில் அதனால் உண்டாகும் அநர்த்தங்களை இங்கே சிறிது காண்பித்தோம். நமது சரித்ர விசாரம் விஸ்தரேண செய்யத்தக்கது; இப்போது அதற்கு அவகாசமின்றி ஸங்க்ரஹமாய்ச் செய்தோம். அவகாசம் கிடைத்தால் விஸ்தாரமாகப் பின்னர்செய்வோம்.

தத்வவிசாரம்.

உ - ஈஸ்வர விஷயம்.

ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகிற இரண்டு ஶக்திவிஶிஷ்டன் ஈஶ்வரன் என்று சொன்னோம். ப்ரளய தசையில் இந்த ஶக்திகள் யாதொன்றும் வித்யாஸம் தெரியாதபடி ஈஶ்வரனிடம் லயித்திருக்கின்றன. அப்போது அவை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையில் இருப்பதாய்ச் சொல்லுவார்கள். இப்போது அவை பஹுரூபங்களுடன் இருக்கின்ற நிலையை ஸ்தூலாவஸ்தை எனச் சொல்லுவார்கள். ஆனபடியால் அப்போதும் ஈஸ்வரன் ஒருவனே தத்வம்; இப்போதும் அவன் ஒருவன்தான் தத்வம். இதற்குத் தான் அத்வைதம் என்று பெயர்; அதன் அர்த்தம் வஸ்து இரண்டில்லை, ஒன்றே என்பதுதான். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம், அல்லது, ஈஸ்வரன் ஶக்திகளுடன்கூடி இருப்பதாய்ச் சொல்லுவர் நம் ஆசார்யர்கள்; ஸ்தூலதசையும் ஸூக்ஷ்ம தசையும் ஶக்திகளைப் பொருந்தின என்பர். ஶக்திகளாகிற விசேஷங்களற்ற சைதந்யம் மாத்ரம் ப்ரஹ்மம் என்பார் கேவல அத்வைதவாதிகள். ப்ரமாண வசநங்களைக் கொண்டே இந்த இரண்டு ரூபமான யோசனைகளை அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயத்தினர் செய்கின்றார்கள்.

நிர்விசேஷமான ஒரு சைதந்யம்தான் வஸ்து என்பார்க்கு அந்தச் சைதந்யத்தினின்று ப்ரபஞ்சம் உண்டானதாகச் சொல்வதற்கு இடமில்லை. ஆதலால் அவர்கள் மாயை, அல்லது, அவித்யையினால் ப்ரபஞ்சம் கல்பிதம் என்பார்கள். அவித்யை என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்றதும், ஒன்றை மற்றொன்றாகவும், இல்லாததை இருக்கின்றதுபோலும் காட்டுவதுமாகிற ஒரு ஶக்தி விஶேஷம் என்பர். இப்படி ஶ்ருதி சொல்லவில்லை. ஶ்வேதாஶ்வர உபநிஷத்தில்,

"மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயினம் து மஹேஶ்வரம்"
[ப்ரக்ருதியை மாயை என்றும் மஹேஶ்வரனை மாயையுடன் கூடினவனையும் அறியவேண்டும்]

என்று சொல்லியிருக்கிறது. மாயையை ஒன்றை மற்றொன்றாகவும், இல்லாததை இருக்கிறதுபோலும் காட்டும் சக்தியாகச் சொல்லவில்லை. ஶ்ருதியின்படி ப்ரபஞ்சம் பொய் என்பதாய் ஏற்படாது. இதம் என்று எதிரே காணப்படும் ஜகத்தைக்காட்டி, அக்ரே என்று ப்ரளயகாலத்தைக் குறிப்பிட்டு, ஸதேவ என்றும் ஆத்மைவ என்றும், அதாவது, ஸத்தாகவே, அல்லது, ஆத்மாவாகவே அது ஆஸீத் இருந்தது என்று சொல்லும் ஶ்ருதியைக் கொண்டு ப்ரபஞ்சம் பொய்யென ஒண்ணாது.

மாயை என்பதை ஒரு ஶக்திவிசேஷமாக ஒப்புக்கொண்ட மட்டும் ப்ரஹ்மம் அதனுடன் சேர்ந்ததாகிறது; அதை நிர்விசேஷம் என்ன ஒண்ணாது. நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மத்தை மாயை ஆஶ்ரயித்தபின் அதற்கு ஈஶ்வரரூபம் வருகின்றது என்பார் கேவல அத்வைதிகள். மாயையை வஸ்துவென ஒப்புக்கொண்டால், ப்ரஹ்மம் ஒன்று, அதொன்று, ஆக வஸ்து இரண்டானால், அத்வைதம் நிலைக்காது. ஆதலால், மாயை வஸ்துவுமன்று; அவஸ்துவுமன்று; அது அநிர்வசநீயம், அதாவது, இன்னதென்று விவரிக்கக்கூடாதது என்பர். வஸ்துவாகாமலும், ஶூந்யமாகாமலும், இன்னதெனச் சொல்லக் கூடாததை ஶ்ருதி காட்டவில்லை; மற்றப் ப்ரமாண க்ரந்தங்களும் காட்டவில்லை; மநஸாலும் அதன் ஸ்வரூபத்தை நினைக்கக்கூடவில்லை. இவைகளெல்லாம் சொற்களின் சேர்க்கையாகத்தான் முடியும்; அர்த்தமில்லாதவை யுக்தியின் செயல். இப்படிக்கன்றிக் கேவல அத்வைதம் நிலைக்காதபடியால் இத்தகைய யோசனைகள் செய்யவேண்டியதாயிற்று.

ஜீவன் ப்ரஹ்மம் தான் என்றும், ஸர்வத்ர வஸ்துவாக இருப்பது ப்ரஹ்மம் ஒன்று தான் என்றும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை அவித்யையாகிற அஜ்ஞாநம் ஆஶ்ரயித்து, அதற்கு அந்தந்த ஶரீரங்களில் அபிமாநத்தை உண்டாக்கி, ஶரீரங்கள் தோறும்

தான் ஒரு ஜீவன் என்னும் ப்ரமையை உண்டாக்குகிற தென்றும், ஸர்வத்ர ப்ரஹ்மம் ஒன்றே நிற்க, அதைக்காட்டாமல் பொய்யான ப்ரபஞ்சத்தை ஜீவன்களுடைய இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாக்கு கிறதென்றும் சொல்வார்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில், பகவான் வராஹாவதாரம் செய்கையில் ஜநலோகவாஸிகளாகிய ஸநந்த நாதிகள் செய்த ஸ்துதியில்,

𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑌤𑍇 । 𑌤𑌵𑍈𑌷 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌵 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 ॥ 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍇𑌤𑌦𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍋𑌹𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇 ॥ 𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌚𑍇𑌤𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 ॥

[இந்த சராசர ரூபமான ஜகத்தானது உன்னுல் வ்யாபிக்கப் பட்டதென்பது உன்னுடைய மஹிமை; (ஆதலால்) பாமார்த்தம் நீ ஒருவனே; வேறென்றில்லை; ஓ ஜகந்நாதனே! ஜ்ஞாந ஸ்வரூபியாய் இருக்கப்பட்ட உனது யாதொரு ரூபமானது இதோ தெரிகின்றதோ இதை யோகத்தால் உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க அஶக்தராயிருக்கின்றவர்கள் ப்ரமத்தால் ஜகத்ரூபமாகப் பார்க் கிறார்கள்; இந்த ஜகத் முழுதும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகிற ஜீவன் களால் வ்யாப்தமாய் இருக்கின்றதை மோஹமாகிற ஸம்ஸாரக் கடலில் ப்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களான ப்ரக்ருதி புருஷ தத்வ ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் அர்த்தஸ்வரூபமாக, அதாவது, தேவ மநுஷ்ய ஶரீரங்களாகப் பார்க்கின்றார்கள்; ஆனால் ஓ பரமேஶ்வரா! எவர்கள் ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபி என்னும் உண்மையை அறிந்தவர்க ளாய், ஸர்வமும் பகவானை ஆத்மாவாக உடையன என்னும் ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தராகி, ஶுத்தமான மநஸுடன் கூடினவர் களோ, அவர்கள் தேவ மநுஷ்யாதி ஶரீர விஶிஷ்டமான ஸர்வ

ஜகத்தையும் கேவலம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்துடன் கூடிய ஆத்மாக்களாகிற உன்னுடைய ஶரீரமாகப் பார்க்கின்றூர்கள்.] என்றிப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது நம்முடைய ஸம்ப்ராதாயார்த்தம்.

ஈஶ்வரனென ஜீவனும் ப்ரஹ்மம் என்றுசொல்லும் அத்வைதிகளுக்கு ஜ்ஞாநாத்மகம் என்றூலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் என்றூலும், காணப்படும் ஜகத்துக்கு ஆதாரமாக விருக்கும் உண்மையான வஸ்து, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம என்னும் வசநத்தின்படி, ஶ்ருதியினுல் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஹ்மம் தான் என்றுகிறது. 'ப்ரபஞ்சம் மித்யை; அது ஸத்யமான ப்ரஹ்மத்திணிடம் அஜ்ஞாநத்தால் ஏறிடப்பட்டது' என்று சொல்பவருக்கு மேலே புராணத்தினின்று எடுத்தெழுதப்பட்ட ஶ்லோகங்களுக்கு ஸுலபமாக அர்த்தமாய் விடும். ஸர்வவேதாந்த ப்ரகாணங்களிலும் ஸமமான விஶ்வாஸமுடைய நமது ஸம்ப்ரதாயத்தினர் தத்வங்களின் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும், ஸம்பந்தங்களைக் குறித்தும் மேலே சொன்ன விஶ்வாஸமடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநத்தால் வேறு விதமாக அர்த்தம் செய்வார்கள். ஸ்வரூபத்தில் எப்போதும் விகாரத்தை யடையாமல் ஒரே ரூபமாய் என்றும் இருக்கும் தத்வம் ஈஶ்வரன்; அவனுக்குச் சித்தும் அசித்தும் விஶேஷங்களாலும் விகாரத்தை உண்டாக்கமாட்டாது; அவன் பரமார்த்த வஸ்து; ப்ராக்ருதியென விகாரமில்லாதவன்; ஜீவன்களென அவித்யைக்கும் கர்மத்துக்கும் வசப்பட்டு ஸம்ஸரிக்காதவன்; ஶரீரமற்றவன்; பாபமற்றவன்; துக்க மற்றவன்; அவன் பரமமான, அதாவது, ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தத்வம்; சித் வஸ்துக்களுக்கும் அசித் வஸ்துக்களுக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கின்றுன்; இவை, அவன் ஶக்திகளாகவும் ஶரீரங்களாகவும் இருக்கின்றன.

"யஃ ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந், ப்ருதிவ்யா அந்தரஃ, யம் ப்ருதிவீ ந வேத, யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், யஃ ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ...

𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿, 𑌏𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃" என்றும், "𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃, 𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌵𑍇𑌦, 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂, 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌏𑌷 𑌤𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃"

என்றும், ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரமாணம் இருக்கின்றது. பூதங்களென்றால் ப்ராணி வர்க்கங்கள். 'எல்லா ப்ராணிகளிடமும் நாராயணன் இருக்கின்றான்; எல்லாவற்றுக்குள்ளுமிருக்கிறான்; அவை இவனையறியமாட்டா; அவை இவனது ஶரீரங்கள்; நாராயணன் யாவற்றுள்ளுமிருந்து ஆள்கின்றான்; என்றும் உள்ள அந்த ஈஶனே உனக்கும் அந்தர்யாமி. என்று உபநிஷத் சொல்லிற்று. இதில் ஶரீரத்துடன் கூடிய எல்லா ஜீவன் விஷயமாகவும் உபதேசம் செய்யப்பட்டது. கர்மமூலமான ஶரீரமற்ற நித்யர்களென்றும் முக்தர்களென்றும் சொல்லப்பட்டவர் விஷயமாக அவர்களையும் சேர்த்து விஜ்ஞாந சப்தத்தால் மறுபடியும் அதேவிதமான உபதேசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஸர்வ ஶரீரியும், ஶரீரங்களில் விகாரம் புகுந்தாலும் ஸ்வரூபத்தில் விகாரமற்றவனுமான ஈஶ்வரன் பரமார்த்தன் என்னப்பட்டான். ஸ்வரூபத்தில் விகாரமற்று ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் விகாரார்ஹமாயும், அவித்யை கர்மம் முதலானவற்றுக்கு வசப்படக் கூடியதாயு மிருப்பதால் ஜீவனைப் பரார்த்த மெனலாம். ப்ரவாஹத்தால் நித்யமாகவிருந்தும், அசேதநமாயும், ஸததம் விகாரங்களை அடைவதுமான ப்ரக்ருதியும், (ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களும்) கேவலம் அர்த்தமெனப்படும். இந்த யோசனைகளை மறவாமல், மேலெடுத்துரைத்த புராணவசநங்களின் அர்த்தத்தை அறியப் புகுந்தால் நம் ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் யதார்த்தமென விளங்கும்.

ஈஶ்வரனும் ஜீவனும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபிகள். அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநம் குணமாகவும் இருக்கின்றது. அவர் ஸ்வரூபத்தை 𑌜𑍍𑌞𑌂 என்றும், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌸𑍌 என்றும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌂 என்றும், 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌿𑌮𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌂 என்றும், 𑌤𑌦𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂

ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம், ஜ்ஞாநஸ்வரூப ஏவ ஹி விமலம், விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே என்றும், இப்படிப் பஹுத்வ ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன. ஜ்ஞாந குணத்துடன் கூடினவராகவும் ப்ரமாணங்கள் உண்டு. ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித், ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:. யோऽயம் விஜ்ஞாநமய: ப்ராணேஷு ஹ்ருத்யந்தர்ஜ்யோதி: புருஷ:, கவிர்மநீஷீ, ஸம்லக்ஷித, ப்ரஹ்மணா விவஸ்விதா, விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத், நாந்யோऽதோऽஸ்தி த்ரஷ்டா, என்றிப்படி அநேக வசநங்கள் எடுக்கக்கூடும். ஸூத்ரகாரர் இதைப்பற்றி நிஷ்க்கர்ஷிக்குமிடத்தில் ஜ்ஞோऽத ஏவ, தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத், என்கிற ஸூத்ரங்களால், ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஜ்ஞாதாக்களென்றும், ஜ்ஞாநம் அவர்களுடைய குணங்களில் முக்யமானதாகையால், ஜ்ஞாநமென்றே அவர்களுக்குப் பெயருமுண்டென்று சொல்லுகிறார். அவர்கள் அஸத் அல்ல வென்பதைக் குறிப்பதற்கு அவர்களுக்கு ஸத்யம் எனவும் வ்யவஹாரம் உண்டு. ஆனால் ஈஸ்வரனுடைய நிருபாதிக ஸத்தை ஜீவனுக்கில்லை, ஜீவன் விகாரத்துடன் கூடிய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் உள்ளவன்.

ஈஸ்வரன் அநந்தனெனப்படுகிறான்; அவனுடைய ஆநந்த்யம் அடியாக அவனே, தேஶத: காலத: வஸ்துத: பரிச்சேதரஹித: என்று சொல்லப்படும். அவன் ஒரு தேசத்திலிருக்கிறான் மற்றொரு தேசத்திலில்லை எனப்படாது; ஒரு காலத்திலிருக்கிறான் மற்றொரு காலத்திலில்லை எனப்படாது; ஸர்வ தேசத்திலும் ஸர்வ காலத்திலும் இருக்கப்பட்டவன்; ஒரு வஸ்துவும் அவனைத் தன்னிடத்தில் இல்லாது விலக்கமாட்டாது. ஜலத்தில் ஒரு கல்லைப் போட்டால் அந்தக் கல்லிருக்குமிடம் ஜலம் இராது; ஒரு பாறையோ மலையோ இருக்குமிடம் வாயுவும் ஆகாசமும் இரா. ஈஸ்வரன் ஒரு வஸ்துவாலும் விலக்கப்படமாட்டான் என்றால், அந்தந்த வஸ்துவின்

ப்ரதேசம் முற்றிலும் அவன் வ்யாபித்திருக்கின்றான் என்று ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு அணுவுக்குள்ளும் அவன் இருக்கின்றான் என்றால், அணுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டாயிருக்கின்ற மஹத்தான ஒவ்வொரு வஸ்துவின் முழுவதிலும் ஈச்வரன் இருக்கின்றான் என்று விளங்குகின்றது. இதைத் தான் அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: என்று வேதம் சொல்லிற்று. ஒவ்வொன்றிலும் உள்ளும் புறமும் முழுதும் வ்யாபித்து நாராயணன் நிற்கின்றான்.

ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தால் மாத்திரம் அநந்தன் என்றால் போதாது; குணத்தாலும் அவன் அநந்தன். உதிக்ஷயா நிவர்த்தந்தே ந மஹாவிம்ஶ குணக்ஷயாத் என்றும், நாந்தம் குணாநாம் மஹதோ மஹிம்நோ ஜ்ஞாயதே என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரனுடைய ஸர்வ கல்யாண குணங்களையும் வர்ணிக்க எவரும் ஶக்தரல்லர்; மஹாபுத்திமான்களது புத்தியும் அவன் அநந்த குணங்களையும் க்ரஹிக்கத் திறனற்றது; அதனால் அவனுக்கு அநந்தனென்று பெயர்.

பகவானுக்கு ஆநந்தமெனவும் பெயருண்டு. ஆநந்தம் அவன் ஸ்வரூபமுமாகும், குணமுமாகும். விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம, ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத், அந்யோந்தர ஆத்மாநந்தமய:, யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ, ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந், என்கிற வசநங்கள் இவ்விடம் ஸ்மரிக்கத்தக்கன. ஆநந்தமாவது, ஜ்ஞாந விசேஷம்; அநுகூல ரூபமான ஜ்ஞாநம். ஈச்வரன் ஜ்ஞாநம் வேறுவிதமாக இருக்கவிடமில்லை.

அன்றியும், பகவான் அபஹத பாப்மத்வாதி குணாஷ்டகங்களுடன் கூடியவன். அபஹத பாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோ பிபாஸஸ் ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:, என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது,

பகவானுக்குப் பாபத்தின் ஸம்பந்தமேயில்லை; கர்மவஶத்தால் பாபத்தின் ஸம்பந்தத்தை ஜீவனடைகிறான்; பகவானைக் கர்மம் தொடாது. அப்படியே ஜரை, மரணம், ஶோகம், முதலானவை பகவானைத் தொடரா. இவை கர்ம சக்ரத்திலகப்பட்டுக் கொண்ட ஜீவன்களைத் தொடர்கின்றன. ஈஶ்வரனுக்குப் பசியும் தாகமும் இடையாது. கர்மார்ஜிதமான ஶரீரங்களையுடைய நமக்குத்தான் இவற்றின் கொடுமையை அநுபவிக்கவேண்டும். ஸங்கல்பம் காமத்துக்கு ஹேது. இரண்டும் ஈஶ்வரனிடம் ஸத்யங்களெனப்பட்டன. அதாவது, அவன் ஸங்கல்பமும் இச்சையும் வ்யர்த்தங்களாகா என்றபடி. அல்லது, ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸ்வாநுரூபமான நித்யமாயிருக்கப்பட்ட காமங்களுடன் கூடிய நித்ய விபூதியையுடையவன் ஸத்யகாமன். இவை ஈஶ்வரனுக்கென்றில்லை; அவனுடைய நித்யராகவும் முக்தராகவும் இருக்கப்பட்ட கிங்கரர் அநுபவார்த்தமே. அவர்தான் காமாந்நீ காமரூப்யவி என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டவர். ஈஶ்வரன் ஸத்ய ஸங்கல்பனானபடியால், அவனடியார் நிமித்தம் அவன் ஸங்கல்பித்த காமங்கள் அடியாருக்கு அநுபவ போக்யங்களாகின்றன. அவருக்கு ரூபங் இச்சாநுரூபமாய் உண்டாகின்றனவெனில், அவை அவருடைய ஸங்கல்பத்தை அநுஸரித்து நின்ற ஈஶ்வரனுடைய நித்யேச்சா ஸித்தம். ஈஶ்வரனுடைய நித்யேச்சைக்கு விரோதமாக அவர்க்கும் காமம் உதிக்காது. இன்னும் ஈஶ்வரனை ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணன் என்பார்; அந்த ஆறு குணங்கள் ஜ்ஞாநம், பலம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், ஶக்தி, தேஜஸ் என்பவைதான்.

ஜ்ஞாந ஶக்தி பலைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஶேஷத: ।
பகவச்சப்த வாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி: ॥

எனும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசநப்படி ஹேயமான ப்ராக்ருதியின் குணங்களென்ன, அவற்றினடியாய் உண்டாகும் கர்மமென்ன, கர்ம

புலங்களென்ன, இவற்றின் ஸம்பந்தம் முற்றும் இலனாய், மற்றெங்கும் காணக்கூடாதவளவு மேல் சொன்ன ஆறு குணங்களுடைய பூர்த்தியைத் தன்னுடைய மற்ற அசேஷ கல்யாண குணங்களுடன் வஹிக்கின்றான் ஆதலால், ஈச்'வரன் பகவானெனப் படுகின்றான் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும்,

> ஊவமெஷெ உஹாநூஸஷெ மெஶெதுய ஹமவாநிதி ।
> வாஉஸுஹூ ஹஷிதஸ்ய வாஸுதெவஸ்ய நாநூமஃ ॥
> தத்ர வஷிஜ்ய வஶாமெயோஃகி வஸிஹாஷா ஸஉநிதஃ ।
> ஶஷெூயம் நொவவாஸண கவநுத்ரஹூ வவாஸதஃ ॥

என்று, இதற்கு முன் புராணத்தில் காட்டப்பட்டவண்ணம், "ஹம" என்னும் இரண்டக்ஷரங்கள் ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, பலம், ஐச்'வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் ஆகிற ஆறு குணங்களைக் குறிக்கின்ற ப்ரகாரத்தையும், "வ" என்கிற அக்ஷரம் அவனிடம் ஸர்வபூதங்களும் வஸிக்கின்றன, அவன் ஸர்வபூதங்களிடமும் இருக்கின்றான் என்று பொருள்தருமென்பதையும், "ஹம" என்னப்பட்ட ஷாட்குண்யத்துடன் கூடினவன் "ஹமவாநு" என்னப்படுவன் என்பதையும் கருத்தில் கொண்டு, இந்த பகவானெனும் மஹா ஶப்தமானது பரப்ரஹ்மமாயிருக்கும் வாஸுதேவனிடம் பொருந்துமென்றும், மற்றெவ்விடத்திலும் பொருந்தாதென்றும் பராசரர் அறுதியிட்டனர். பின்னர், உலகத்தில் பூஜ்யர்களிடம் பகவான் எனும் சப்த ப்ரயோகம் ஸங்கேதமடியாய் உண்டாயிருப்பதை ஸ்மரித்து, அந்த ரூபமான பரிபாஷை உண்டாயிருந்தாலும், தேவதாந்த்ரங்களிடமும் பெரியோரிடமும் கேவலம் உபசாரமாக பகவானெனும் சப்தம் உச்சரிக்கப்படுமென்றும், வாஸுதேவன் விஷயமாக இந்தச் சொல் குணபூர்த்தியாலும் ரூடியாலும் வந்ததேயன்றி உபசாரத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதன்று என முடிக்கின்றார்.

இந்தப் புராண ப்ரகரணத்தில், முண்டகோபநிஷத்தில் செய்யப்பட்ட பராபர வித்யாவிபாகம் ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அபர வித்யையாகிற நான்கு வேதங்களையும், அவற்றின் ஷடங்கங்களையும் சொல்லி, அக்ஷர ஶப்தவாச்யனான பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாயிருக்கும் பரவித்யையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷர ஸ்வரூபத்தை உபநிஷத்தானது

यत्तदद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णमचक्षुःश्रोत्रं तदपाणिपादं नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं तदव्ययं यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीराः,

[யாதொன்று ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் எட்டாததோ, குல வர்ணாதிகளற்றதோ அல்லது அந்வய ரூபமான ஜந்மமும் த்ரவ்ய தர்மங்களுமற்றதோ, ஜ்ஞாந கர்மேந்திரியங்களற்றதோ, என்றுமுள்ளதும், எவ்விடமும் உள்ளதாகையால் கால தேசங்களால் எல்லையிடத் தகாததோ, ஸ்வரூபத்தில் அத்யந்தம் ஸூக்ஷ்மமாதலால் எல்லாவற்றினுள்ளும் ப்ரவேஶித்திருப்பதோ, அபக்ஷய விநாஶாதிகளற்றதோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வபூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கும் அக்ஷர ஶப்த வாச்யமான ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாதாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகப் பார்க்கின்றார்கள்.] என விவரித்து, இந்த ரூபமான ப்ரஹ்மம் எந்த வித்யையால் அறியப்படுமோ அதை பரவித்யை என்று நிரூபித்தது. அவ்வண்ணமே, புராண ரத்நத்திலும்,

परयाक्षरप्राप्तिः ऋग्वेदादि मयापरा ॥ यत्तदव्यक्त मजर मचिन्त्य मजमव्ययम् । अनिर्देश्य मरूपञ्च पाणिपादाद्य संयुतम् ॥ विभुः सर्वगतं नित्यं भूतयोनिरकारणम् । व्याप्य व्याप्यं यतस्सर्वं यद्वै पश्यन्ति सूरयः ॥ तद्ब्रह्म तत्परं धाम तद्ध्येयं मोक्षकाङ्क्षिभिः । श्रुतिवाक्योदितं सूक्ष्मं तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ तदेव भगव

ஊாவு்ம் ஷூா௵வ௰ வாோ_தூநஃ। வாவலகா ஊமவஹுஷஃ தஸ்ய ஈுஸ்ய க்ஷயா_தூநஃ॥ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பரவித்யையால் அக்ஷர ப்ராப்தியுண்டாகும்; அபர வித்யையானது ருக்வேதம் முதலானவை; இந்த்ரியங்களுக்கு அவிஷயமாயும், மூப்பற்றும், மநஸூக்கெட்டாததும், பிறப்பில்லாததும், விகார ரஹிதமாயும், வாக்கினுல் வ்யவஹரிக்கக்கூடாததும், ரூபமற்றதும், கை கால்கள் முதலானவை இல்லாததும், யாவற்றையும் சூழ்ந்து பரவி நிற்றலால் பரிச்சேதம் இல்லாததும், நித்யமானதும், ஸ்வயம் காரணமற்றதும், ஸர்வபூதங்களுக்கும் காரணமானதும், யாவற்றையும் தான் வியாபித்து ஒன்ருலும் வியாபிக்கப்படாததும், ஸர்வ ஜகத்தும் எதினின்று உண்டானதோ, நித்யஸூரிகள் எதை ஸதா ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்ருர்களோ, அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் தான் அக்ஷரம் என்பது. அதுதான் பரமமான தேஜோ ரூபம்; மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்களால் த்யாநிக்கத்தக்கது; அதிஸூக்ஷ்மமானது; ஶ்ருதி வாக்யத்தால் விஷ்ணுவினுடைய அந்த பரமபதமெனச் சொல்லப்பட்டது; பரமாத்மாவினுடைய இந்த ஸ்வரூபம்தான் பகவத் ஶப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கத்தக்கது; ஸர்வத்துக்கும் காரணமானவனும் ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களால் அநந்தனுயு மிருக்கப்பட்ட அவனுடைய யாதாத்ம்ய ஸ்திதியைக் காட்டவல்ல பதம் பகவான் என்பது; இப்படி ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஷாட்குண்யத்தையும், த்வாதஶாக்ஷர மந்த்ரத்தின் அர்த்த விஶேஷங்களையும் விவரிக்குமிடத்து அந்த மந்த்ரத்தில் அந்தர்க்கதமான பகவத் ஶப்தார்த்த விசார ப்ரகரணத்தில் ருஷி ஶ்ரேஷ்டரான பராஶரர் ஸ்மரித்தருளின விஸ்தாரத்தை இவ்விடம் ஸங்க்ரஹித்தோம்.

தி. த. ரங்காசார்யர்.

ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிஹ்மன் விஷயம்.

உ-ப்ரஹ்லாத சரித்திரம். *

இப்படிச் சில காலம் சென்றது. குழந்தை வித்யாக்ரஹணம் செய்தான். அவனை ஹிரண்யகஶிபுவுக்குக் காட்டவேண்டுமென்று அவர்க்கு எண்ணம் உண்டாய் ராஜாவின் ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, ப்ரஹ்லாதனை ராஜ நிவேஶநத்துக் கழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அங்கே அவன் மாதா கயாது அவனுக்கு நீராட்டி உசிதமாக அலங்காரம் செய்தனள். இப்படி அலங்க்ருதனான ப்ரஹ்லாதனை அவன்குரு ஹிரண்யகஶிபுவின் முன்பாகக் கொண்டு விடவே, ப்ரஹ்லாதன் பிதாவின் பாதங்களைப் பற்றி நமஸ்கரித்தான். அஸுரேஶ்வரனும் ஸந்தோஷத்துடன் குமாரனை ஆசிர்வதித்து, காடாலிங்கநம் செய்து ஆநந்தமடைந்தான். பின்பு புத்ரனை மடிமேல் உட்காரவைத்துக் கொண்டு, உச்சிமோந்து, கண்களால் ஆநந்தபாஷ்பம் பெருக, "ப்ரஹ்லாத! யாதேனும் நீ கேட்டதும் உத்தமமான அர்த்தத்துடன் கூடியதுமான ஶ்லோகம் சொல்" என்று கேட்டான். கேட்கவே, ப்ரஹ்லாதன்,

𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍌 𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑌚𑍍𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌂 ।
𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌤𑍁 ॥

* * * * * *

𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌸𑍇𑌵𑌨𑌂 ।
𑌅𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌖𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌨𑌂 ॥
𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍌 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾 ।
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌽𑌧𑍀𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 ॥

* இந்த ஸம்புடம் 168-வது பக்கத்திலிருந்து தொடர்ச்சி.

[ப்ரதாநமும் புருஷரும் எவனிடமிருந்து ஆவிர்ப்பவித்தார்களோ, சராசர ரூபமான ஜகத் எவனிடமிருந்து உண்டாயதோ, நமக்குத் தெரிகின்ற ஸகலத்துக்கும் எவன் நிமித்தகாரணமாகின்றானோ, அந்த விஷ்ணு நமக்கு க்ருபை பண்ணட்டும்; அந்த விஷ்ணுவின் ஸ்வரூப குண விபூதிகளைப் பற்றிக் கேட்பதென்ன, அவனுடைய நாமஸங்கீர்த்தநமென்ன, அவன் ஸ்வரூப த்யாநமென்ன, அவன் திருவடிகளில் செய்யத்தக்க பரிசர்யை யென்ன, அவன் பூஜை யென்ன, அவனைக் குறித்துச் செய்யும் நமஸ்காரமென்ன, அவன் தாஸனாகப் பணிவிடை செய்யலென்ன, அவனிடம் ஸ்நேஹ மென்ன, தனது ஆத்மாவை அவனிடம் ஸமர்ப்பித்தல் என்ன, இந்த ஒன்பது விதமான பக்தியானது புருஷனால் நிஜமாகப் பகவானிடம் பண்ணப்பட்டு, அவனிடமே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாகில், அதைத் தெரிவிக்கும் ஶாஸ்த்ரத்தைத் தான் படித்ததில் உத்தமமென்று நினைக்கிறேன்] என்று இந்த ரூபமான அர்த்தமடங்கிய ஶ்லோ கங்களைச் சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடன் ஹிரண்யகசிபு மிகுந்த கோபத்துடன் ப்ரஹ்லாதனைப் பார்த்து "இப்படிப்பட்ட அமங்களமான துஷ்ட புத்தியானது குரு முகத்தால் உனக்குக் கிடைக்கவில்லை; எங்கிருந்து வந்தது" என வினவ, ப்ரஹ்லாதன்,

𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌪𑌰𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌾
𑌮𑌿𑌥𑍋𑌽𑌭𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌗𑍃𑌹 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 ।
𑌅𑌦𑌾𑌂𑌤 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌵𑌿𑌶𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌮𑌿𑌸𑍍𑌰𑌂
𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌚𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤 𑌚𑌰𑍍𑌵𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 ॥
𑌨𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂
𑌦𑍁𑌰𑌾𑌶𑌯𑌾 𑌯𑍇 𑌬𑌹𑌿 𑌰𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃 ।
𑌅𑌂𑌧𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌂𑌧𑍈𑌰𑍁𑌪𑌨𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃
𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌶𑌤𑌂𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌰𑍁𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 ॥
𑌨𑍈𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵 𑌦𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌂𑌘𑍍𑌰𑌿𑌂
𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌰𑍍𑌥𑌾𑌪𑌗𑌮𑍋 𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥
𑌮𑌹𑍀𑌯𑌸𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌰𑌜𑍋𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕𑌂
𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 ।

[ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் பக்திரூபமான மதியானது, வீட்டைத் தவிர மற்றொன்றையும் நினைக்காதவருக்கு ஸ்வயமாயாவது, பரர்களாலாவது, தாமும் பரர்களும் சேர்வதாலாவது உண்டாகமாட்டாது; ஏனென்றால் வீட்டையே வ்ரதமென நினைப்பவர், இந்த்ரியங்களை ஜயிக்கச் சக்தியற்று, பரராலும் தம்மாலும் பூர்வாநுபூதமான போகங்களை மீண்டும் மீண்டும் அநுபவித்துக்கொண்டு தமோ ரூபமான ஸம்ஸாரத்தையே அடைந்து கொண்டிருக்கின்றனர்; தங்களுக்குப் புருஷார்த்தபூதனும், அதை அடைவதற்குக் கதியுமாக விருக்கின்ற விஷ்ணுவை அவர்கள் அறிகின்றாரில்லை; ஏனென்றால், அவர்கள் சித்தமானது விஷய வாஸனையால் தூஷிதமாகி, சப்தாதி விஷயங்களையே புருஷார்த்தமென அபிமானிக்கின்றது; குருடர்களைக் குருடர் அழைத்துப் போவதைப் போல், அவர்கள், ஈச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வேதத்தின் கர்மகாண்ட ரூபமான கயிற்றினுடைய காம்ய கர்மங்களாகிற பெரிய கட்டால் கட்டப்பட்டவர்கள்; இவர்கள் புத்தியானது பகவானைத்தவிர மற்றொன்றையும் ப்ரயோஜநமாக எண்ணாத மஹா பாகவதர்களுடைய பாததூளியின் ஸேவையை எது பர்யந்தம் வரிக்கமாட்டாதோ, அது பர்யந்தம், எவைகளின் ஸ்பர்சத்தால் ஸர்வ பாபமோக்ஷம் ப்ரயோஜநமாகக் கிடைக்குமோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ த்ரிவிக்ரமனுடைய பாதங்களை ஸ்பர்சிக்கமாட்டாது, அதாவது நினைக்கமாட்டாது.] என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்டான் ஹிரண்யகசிபு. அவன் புத்தியை இருள் மூடியது. பொறுக்க முடியாத கோபம் அவனை வ்யாபித்துவிட்டது. மடியில் வைத்திருந்த ப்ரஹ்லாதனைக் கீழே தள்ளினான். அவனிடம் தத்க்ஷணமே த்வேஷத்தைக் கொண்டாடினான்.

ஊஶாத்₃தா வய்த்₄யதாமேஷ நாயோஸ்ய ஜீவதா ।

[இந்ததுஷ்டன் கொல்லப்படட்டும். இவன் ஜீவித்திருந்து ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லை.]

வய்த்₄யதா ஶாஸ்₂வம் வய்த்₄ய: நிஸாரயத நைரூதா: ।

[அஸுரர்களே! இவனை வெளிப்படுத்துங்கள், இவன் கொல்லத் தக்கவன்; சீக்கிரம் கொல்லுங்கள்.] "யாதொரு காரணத்தால்,

தனக்கு ஸுஹ்ருத்துக்களாக விருக்கும் நம்மைப் பரித்யாகம் செய்து, தன் சிற்றப்பனைக் கொன்ற விஷ்ணுவினுடைய பாதங்களைத் தாஸனெனப் பூஜிக்கின்றானே, அந்தக் காரணத்தாலே, இவனை நிச்சயமாக என் தம்பியைக் கொன்றவனென்றே நினைக்கிறேன். வ்யவஸ்தையற்ற புத்தியுடன் கூடின இவன், ஐந்தாவது வயஸ்ஸிலேயே பரித்யாகம் செய்யக்கூடாத மாதா பிதாக்களுடைய ஸ்நேஹத்தையே விட்டுவிட்டானே! ஆனபடியால் விஷ்ணுவுக்குத் தான் இவன் என்ன நன்மை செய்யப்போகின்றான்? அயலார் குழந்தையானாலும் நமக்கு ஹிதத்தைச் செய்யுமாகில் ஔஷதம்போல் அதை ஸ்வீகரிக்கலாம். தன் ஶரீரோத்பந்நனாகிலும் அஹித ஜந புத்ரன் வ்யாதியைப் போன்றவன். நமது ஶரீரத்துக்குக் கேடுண்டாகும் விஷயத்தில், அந்தக் கேட்டுக்குக் காரணமாயிருக்கும் ஓர் அங்கத்தை வெட்டிப்போட்டு, சரீரத்தின் மிகுந்த பாகத்துக்கு ஸுகத்தைத் தரலாம். ஆதலால் ஸர்வோபாயங்களையும் கைக்கொண்டு இவனைக் கொன்றுவிடுங்கள்." என்று இவ்விதமாய்க் கட்டளையிட்டான். நூறு ஆயிரம் கணக்காக தைத்யர்கள் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு ப்ரஹ்லாதனை நாசம் செய்யும்பொருட்டுப் புறப்பட்டார்கள். ப்ரஹ்லாதன் அவர்களை நோக்கி,

விஷ்ணு: ஶஸ்த்ரேஷு யுஷ்மாஸு மயி சாஸௌ யதா ஸ்தித: |
தைதேயாஸ்தேந ஸத்யேந மா க்ராமந்த்வாயுதாநி வ: ||

[அஸுரர்களே! உங்களாயுதங்களிலும், உங்களுக்குள்ளும், என்னிடமும் விஷ்ணு இருக்கின்றார் என்னும் ஸத்யத்தால், உங்கள் ஆயுதங்கள் என்னை நெருங்காமல் போகட்டும்] என்றுரைத்தான். பிறகு ப்ரஹ்லாதன் அந்த தைத்யர்களுடைய ஶஸ்த்ரவாரியினால் பலதரம் அடிக்கப்பட்ட போதிலும், அல்பமாகிலும் துன்பத்தை யடைந்தானில்லை. புதியதாக உண்டானவன் போல் காணப்பட்டான். ஏனென்றால்,

பரப்ரஹ்மண்ய நிஷேஷ்யேஷ்ய ஹம்வத்ய வியாதநி |
யஸ்மாத்தஸ்ய ஹரா ஶுஸந்ந பண்யேஷ்வ ஸக்ர்தியா: ||

[இன்னதென விஷயீகரிக்கக் கூடாமல், ஸர்வத்துக்குள்ளும் அந்தராத்மாவாயிருக்கும் பரப்ரஹ்மமாகிற பகவானிடம் தன்மனத்தைப்

பூர்ணமாகச் செலுத்திய ப்ரஹ்லாதன்விஷயத்தில் அஸுரர்களுடைய ப்ரயத்நங்களனைத்தும், பாபத்தொழிலில் குதூஹலிப்பவனுடைய ஸத்கர்மங்களென வ்யர்த்தமாயின.] இதைக்கண்ட ஹிரண்யகஶிபுவுக்குக் கிஞ்சித் ஶங்கையும் ஜநித்தது. ஆகிலும் அவன் ப்ரஹ்லாதனைப்பார்த்து, "அடே மதிகேடா! சத்ருபக்ஷ ப்ரஶம்ஸையை விட்டுவிடு; உனக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணுகிறேன்; மிகவும் மூடமதியாகப் போய்விடாதே." என்றனன். அதன்மேல், ப்ரஹ்லாதன்,

> 𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇
> 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌮 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ।
> 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌜𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌦𑌿
> 𑌭𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌤 ॥

[அப்பா! யாதொருவனை ஸ்மரித்த மாத்ரத்தில் ஜந்மம், ஜரை, மரணம் முதலான எல்லா பயங்களும் நீங்கிவிடுமோ, அப்படிப்பட்ட பயங்களை அபஹரிக்கும் ஆநந்தன் என்னுடைய மநஸில் நித்யவாஸம் செய்துகொண்டிருக்கையில் பயமென்பது எங்கே நிற்கும்?] என்று உரைக்கவே, ஹிரண்யகஶிபு க்ரூரமான தக்ஷகன் முதலான மஹாஸர்ப்பங்களை ஏவிவிட்டு, ப்ரஹ்லாதனைக் கடிக்கச் செய்தான். அவற்றால் சரீர மெங்கும் விஷமேற ப்ரஹ்லாதன் கடிக்கப்பட்ட தருணத்தில்,

> 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌦𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌮𑌹𑍋𑌰𑌗𑍈𑌃 ।
> 𑌨𑌵𑌿𑌵𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌸𑍁𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥

[ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் த்ருடமாகச் செலுத்தப்பட்ட புத்தியுடன் கூடினவனுப், அவன் ஸ்மரண ஜநிதமான ஆநந்தாநுபவத்தில் நின்றுகொண்டு தன் சரீரத்தையும் மறந்துவிட்டான்] ஸர்ப்பங்களோ, கோரைப்பற்கள் சிதறிப்போய், ரத்நங்கள் தலையினின்று வெளிப்பட்டு, படங்கள் தபிக்க, ஹ்ருதயம் நடுங்க, ஹிரண்யகஶிபுவைப் பார்த்து, "இவன் தோல் ஈஷத்தாவது பேதிக்கப்படவில்லை, தயவு செய்து வேறு கார்யத்தில் எங்களை ஏவும்" என்றுரைத்தன. ஹிரண்யகசிபு பிறகு திக்கஜங்களை அழைப்பித்து ப்ரஹ்லாதனைக் கொல்லும்படி ஏவினன். மலைச் சிகரங்கள் போன்ற அந்தத் திக்

கஜங்கள் பாலனைப் பூமியில் தள்ளித் தங்கள் தந்தங்களால் குத்தின. கோவிந்தஸ்மரணத்தில் தன்னை மறந்திருந்த ப்ரஹ்லாதன் மார்பில் பட்டவுடனே திக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் பொடிப் பொடியாய்ப் போயின. பிறகு ப்ரஹ்லாதன் பிதாவைப் பார்த்து,

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌗𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌿𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍁𑌰𑌾𑌃
𑌶𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌤𑍇 𑌨 𑌬𑌲𑌂 𑌮𑌮𑍈𑌤𑌤𑍍 ।
𑌮𑌹𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑍋𑌯𑌂
𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌾𑌨𑍁 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌃 ॥

[வஜ்ராயுதத்தின் முனைபோல் த்ருடமாயும் தீக்ஷ்ணமாயுமிருக்கும் யானைகளுடைய தந்தங்கள் ஒடிந்துபோயின என்பது என்னுடைய பலத்தாலன்று; ஜநார்த்தநனுடைய இடைவிடாத ஸ்மரணத்தின் மஹிமையானது மஹாவிபத்துக்களையும், அதற்கு மூலபூதமான பாபங்களையும் நாசம் செய்துவிடுகின்றது] என்று சொல்லிப் பகவத் த்வேஷத்தை நிவர்த்திக்கும்படி, தன் பிதாவுக்கு எச்சரிப்பித்தான். ஆனால் ஹிரண்யகசிபுவோ, அஸுரனைப் பார்த்துத் தீயை வளர்த்தச் சொல்லி, வாயுவையும் அக்நிக்கு ஸஹாயமாயிருக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்து, ப்ரஹ்லாதனைக் கொளுத்திவிடும்படி கட்டளையிட்டான். பெருத்த கட்டைகளின் தொகுதியால் ப்ரஹ்லாதனை முற்றும் மறைத்து அஸுரர்கள் அதற்குத் தீயிட்டனர். அந்தத் தீயின் மத்தியில் நின்றுகொண்டு, ப்ரஹ்லாதன்,

𑌤𑌾𑌤𑍈𑌷𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑌵𑌨𑍇𑌰𑌿𑌤𑍋𑌪𑌿
𑌨𑌮𑌾𑌂𑌦𑌹𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑍋𑌹𑌂 ।
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌰𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿
𑌶𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 ॥

[தாத! இந்த அக்நியானது, காற்றினால் வ்ருத்தி செய்யப்பட்ட போதிலும், என்னைக் கொளுத்தவில்லை; நாலுபக்கமும் எல்லா திக்ப்ரதேசங்களையும் தாமரைப் புஷ்பங்களே படுக்கைகளென விரிக்கப்பட்டிருக்கக் காண்கின்றேன்] என்று தன் பிதாவைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னான். இப்படிக் குழந்தையை ஹிம்ஸிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சண்டாமர்க்கர் ஸாமோக்திகளால் அஸு

ரேசனே ஸ்தோத்ரம்செய்து ப்ரஹ்லாதனைத் தம்முடன் அனுப்பும்படி ப்ரார்த்தித்தனர். "ராஜன்! உமது ஸொந்த குமாரனை பாலன் விஷயத்தில் கோபத்தை அடக்கும்; கோபத்தைத் தேவலோகத்தின்மேல் செலுத்தும்; அவ்விடத்தில் அது பலத்துடன் கூடினதாகும்; நாங்கள் உமது பாலனை பரபக்ஷம் நாசமடையும்படியாகவும், உமக்கு அநுகூலனுகும்படியாகவும் தகுந்தபடி சிக்ஷிக்கிரோம்; பால்யம் ஸர்வதோஷங்களுக்கும் இடங்கொடுக்கின்றபடியால்,உமது அதிகமான கோபத்தைக் குழந்தையின்மேல்செலுத்தத் தகாது; இவன் எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்டு ஹரியினிடம் விச்வாஸத்தை விடாமற் போனுனகில், யாவராலும் திருப்பக்கூடாத ஆபிசாரிக ப்ரயோகத்தை இவன் வதத்தின் பொருட்டுச் செய்துவிடுகின்ரோம்." என்றிப்படி அவர் சொல்லியதைக் கேட்டு ஹிரண்யகசிபு அஸுரர்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்லாதனை அக்நியினின்று வெளிப்படுத்திக் குருக்கள் வீட்டுக் கனுப்பினுன். ராஜர்களுக்கும் க்ரஹஸ்தர்களுக்கும் பொருந்திய தர்மங்களை ப்ரஹ்லாதனுக்கு உபதேசிக்கும்படிக் கட்டளையிட்டான். சண்டாமர்க்கரும் தர்மம், அர்த்தம், காமம் முதலானவற்றைப்பற்றி ப்ரஹ்லாதனுக்கு உபதேசம் செய்தனர். அவ்விதமான கல்வியை அவன் நல்லதென க்ரஹித்தானில்லை. ஏனென்ருல் அது ராக த்வேஷாதிகளை வ்ருத்திசெய்து, விஷயேச்சையை ஸதா உண்டுபண்ணத் தக்கதாக விருந்தது. சண்டாமர்க்கர் ஸ்வ வ்யாபாரங்களை யுத்தேசித்து வீட்டைவிட்டுப் போய்விடும் ஸமயங்களில், ப்ரஹ்லாதன் மற்ற அஸுர பாலர்களால் விளையாட்டின் நிமித்தம் அழைக்கப்படுவன். அப்போது, அவர்களிடம் மிகவும் க்ருபையால், புன்சிரிப்புடன், மதுர வசநங்களால், தைத்ய பாலர்களுக்குப் பகவத்பக்தியைத் தான் உபதேசம் செய்தனன். அவனிடம் கௌரவத்தால் அவர்களும் அவன் சொன்னவற்றை ஶ்ரத்தையுடன் கேட்டனர்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

நிமஜ்ஜதோநந்த! பவார்ணவாந்த-
ஶ்சிராய மே கூலமிவாஸி லப்த: ।
த்வயாபி லப்தம் பகவந்நிதாநீ-
மநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா: ॥ 24.

---

24. இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் முதல் 21 ஶ்லோகங்களால், ப்ராப்யனுகிற ஶரண்யனுடைய ஸ்வரூபாதிகளையும் ப்ராப்தாவாகிற ஶரணார்த்தியின் ஸ்வரூபாதிகளையும் விஸ்தரித்துச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு 22-வது ஶ்லோகத்தால், தமது புருஷார்த்தத்திற்கு விரோதிகளாயுள்ள ப்ரதிபந்தகங்களை நிவ்ருத்தி செய்யும்பொருட்டுத் தமது அதிகாரத்திற்கு உசிதமாயுள்ள ப்ரபத்தியை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ‘த்வதங்க்ரிமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே’ என்று விஶதமாக விண்ணப்பம் செய்தார். பிறகு 23-வது ஶ்லோகம் முதல் 29-வது ஶ்லோகம் வரையிலுமுள்ள ஏழு ஶ்லோகங்களால், ப்ரஸ்துதமான இந்த ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்தின் ப்ரயோகத்தை ஸ்திரீகரிக்கக்கூடிய சில அர்த்தங்களைச் சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் 23-வது ஶ்லோகத்தால், ‘ஶரண்யனுகிற பரமாத்மாவுக்கு ஶரணாகதர்களுடைய ஸகல விரோதிகளையும் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய குண விஶேஷங்கள் உண்டு; ஆகையினுல், அகிஞ்சநர்களான நாமும் அவனை ஶரணமாக அடைந்து மோக்ஷ பலத்தைப் பெறலாம்’ என்னும் அர்த்தத்தை வெளியிட்டார். இந்த 24-வது ஶ்லோகத்தினுல், ‘நாம் ரக்ஷ்யர்கள், ஶரண்யன் ரக்ஷகன்’ என்று நமக்கும் பகவானுக்குமுள்ள இந்த ஸம்பந்தத்தின் ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ப்ரயோகத்திற்கு அபேக்ஷிதம் என்பதை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறுர்.

லோகத்தில் இந்த ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயம் கேவலம் பாஹ்யமான ஒரு வ்யாபார மென்றும், அந்த வ்யாபாரத்தை இதர ஸாமாந்ய லௌகிக பாஹ்ய வ்யாபாரங்களைப் போல ஜ்ஞாந ஹீநமாகவே அநுஷ்டித்து விட்டாலும் பகவானுடைய அநுக்ர ஹம் நிஶ்சயம் லப்தமாகிவிடு மென்றும், தத்வ ஜ்ஞாநமும் யதார்த்த மான அநுஶயமும் தர்மாதிகளினிடத்தில் த்ருடமான விஶ்வாஸ மும் உண்மையான ஈஶ்வரபக்தியும் இந்த உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கு மவர்களுக்கு அவஶ்யம் அபேக்ஷிதங்களாயுள்ள ஸாமக்ரிகளுள் சேர்ந்தனவல்ல என்றும், இந்த உபாயத்தை ஒரு க்ஷணமாத்ரத்தில் ஒருவன் தானாகவாவது மற்றவர்களைக்கொண்டாவது அநுஷ்டித்து விட்டால் அவன் மோக்ஷமாகிற ராஜ்யத்தின் உள்ப்ரவேஶத் திற்கு அநுமதி பெற்றவனாகிவிடுகின்றான் என்றும், அவன் அந்த க்ஷணத்திற்குப்பிறகு எவ்வளவு அபதத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தாலும் அந்த அநுமதி பெற்றது பெற்றதாகவே ஸ்திரமாக நிற்கின்றது என்றும் இத்யாதியான பலவித தவறான அபிப்ராயங்கள் வைதிகர் என்று பெயர் பூண்டிருக்கும் அநேக வ்யக்திகளிடத்தில்கூடக் காணப்படுகின்றன. இம்மாதிரியான அபிப்ராயங்களுக்கு ஶாஸ்த்ர ஆதாரமில்லை யென்பதை வ்யக்தமாக இந்த ஶ்லோகங்களில் காண லாம். ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேஶிகனும், இந்த எழு ஶ்லோகங் களின் தாத்பர்யத்தை நிகமநம் செய்யும் பொழுது, ‘ததேவமிஹ தத்த்வஜ்ஞாநாதிவத் வ்ருத்தம் மோக்ஷாயைவ ததா ப்ரவ்ருத்திஸ் ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரார்த்தஸ்ய’ என்னும் வாக்யத்தால், ‘ப்ரபத்தி, ஶாஸ்த்ரார்த்தம் தத்வஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை முற்கொண்டது; மோக்ஷார்த்தமாகவே ப்ரவ்ருத்தித்தது’ என்பதை ஸ்புடமாக விளக்கி யிருக்கிறார். ஆகையினால், யதாஶக்தி தத்வார்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, ‘பகவாந் ஸ்வாமீ, நாம் தாஸர்கள்’ என்னும் ஜ்ஞாநத்தை நன்றாக உணர்ந்து, த்ரிகரணங்களினாலும் அபராதங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தனாய், டம்பம் அஸூயை முதலிய தோஷங்களால் விடுபட்டவனாய், ‘பகவத் பாதாரவிந்தகைங்கர்யமாகிற ஸாம்ராஜ்ய த்தை எப்பொழுது அடையப்போகிறோம்!’ என்னும் த்வரை யுடனே ஒருவன் பகவானை ஶரணமாக அடைந்தால் அதுதான்

ப்ரபத்தியாகுமே தவிர மற்றை எதுவும் ப்ரபத்தி கோஷ்டியில் சேராது என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

ஹே ஶரண்ய! ப⁴வார்ணவே சிராய நிமஜ்ஜதோ மே கூலமிவ [த்வம்] லப்³தோ⁴ऽஸி. ஹே ப⁴க³வந்! த³யாஸிந்தோ⁴ [தவ] த³யாயா: அநுத்தமம் இத³ம் பாத்ரம் இதா³நீம் லப்³த⁴ம். ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் அபரிச்சேத்யனுயுள்ள ஶரண்யனே! ஸம்ஸாரமாகிற இந்த ஸமுத்ரத்தினுள் அநாதியாக மூழ்கிக் கொண்டு தடுமாறி வரும் எனக்குக் கரை போல நீ இப்பொழுது அகப்பட்டிருக்கிறாய். உனக்கும், உன்னுடைய அளவில்லாத தயைக்கு அநுத்தமமான இந்தப் பாத்ரம் இப்பொழுது அகப்பட்டிருக்கின்றது.

'பகவான் இப்பொழுதுதான் அகப்பட்டிருக்கிறான்' என்பதன் தாத்பர்யமாவது—'பகவான் ரக்ஷகன், நாம் எல்லாரும் ரக்ஷ்யர்கள் என்னும் இந்த ஜ்ஞாநம் இப்பொழுதுதான் ஸதாசார்ய கடாக்ஷம் முதலிய காரணங்களினால் எனக்குக் கிடைத்தது' என்பதுதான். 'எனக்குமாத்ரமே ஏதோ ஒரு அலப்ய லாபம் கிடைத்துவிட்டது என்று நீ எண்ணவேண்டாம். என்னை ரக்ஷ்யனாக நீ அடைவதனால் உனக்கும் ஒரு அலப்ய லாபம் கிடைத்திருக்கின்றது' என்பதான ஒரு சாடு உக்தியை இந்த ஶ்லோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தில் காணலாம். அதாவது - 'பகவான் அளவற்ற தயையை யுடையவன் என்பது, ஸ்வல்ப அபராதிகளான ஜீவன்களை ரக்ஷிப்பதனால் வ்யக்தமாகாது; அந்தக் குணத்தை வ்யக்தம் செய்து கொள்ளவேண்டுமானால், பகவான் என்னைப் போன்ற மஹாபராதிகளைத் தேடி ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மஹாபராதி என்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒருவனுமில்லையாதலால், நான் பகவானுக்கு அகப்பட்டதும் ஒரு அலப்ய லாபத்தைச் சேரவேண்டுமே' என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

ஹே ஶரண்ய - 'அளவற்ற ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உடையவனன்றோ நீ! அந்தக் காரணத்தினாலேயே நீ எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறாயே! அப்படி இருந்தும் உன்னை நான் இது வரையில் அடையாமல் இருந்து

விட்டேனே! எப்படிப்பட்டது என்னுடைய தௌர்பாக்யம்!' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் இந்தப் பதத்தால் ஶோகிக்கிறார். 'பூமிக்குள் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஹிரண்ய நிதியை அறியும்படியான கண் இல்லாதவர்கள், அந்தப் பூமியின்பேரில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தும் தமது தௌர்பாக்யத்தால் தரித்ரர்களாக வருந்துவதுபோல அன்றோ என்னுடைய கதி ஆகிவிட்டது!' என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

"𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌅𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌃" என்று சொல்லுகின்றதன்றோ சாந்தோக்ய வாக்யம்?

இந்த '𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤' என்னும் பதத்தை ஸம்புத்தியாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் பின்வரும் '𑌭𑌵' என்னும் பதத்திற்கு விஶேஷணமாக எடுப்பதும் உண்டு; அப்பொழுது '𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃' என்று ஸமஸ்தபதமாகிவிடும்; அதாவது - அளவற்ற ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தின் உள்ளில் என்பது அர்த்தம். 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕னாகிற உன்னுடைய மாஹாத்ம்யம்போலவே 𑌰𑌕𑍍𑌷்யனாகிற என்னுடைய ஸம்ஸாரக்கடலும் அளவற்றது என்பது தாத்பர்யம்.

𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌰𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌤𑍋 𑌮𑍇 - ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய ஸமுத்ரத்தின் உள்ளில் 𑌬𑌹𑍁காலமாக மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு.

"𑌸𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌦𑌾𑌘𑍇 𑌶𑍀𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌹𑍍𑌰𑌦𑌂 ।
𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌚 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌾 ॥"

'கடுங்கோடையில் அத்யந்தம் ஶீதளமான மடுவினுள்ளே ப்ரவேஶிப்பது போல இருக்குமன்றோ, ப்ரஹ்ம ஸமுத்ரத்தினுள் மூழ்கும் அநந்ய ஶரணர்களுடைய படி? அந்த 𑌸𑍁கத்தைப் பெறுமல் அதற்கு எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தினுள் அகப்

பட்டு வருந்துவதாய் விட்டதே நம்முடைய கதி!' என்று இந்த வாக்யத்தால் வருந்துகிறார்.

'ப⁴வார்ணவாந்த:' [ஸமுத்ரத்தின் உள்ளில்] என்று சொன்னதனால், 'சிலர், ஸநகாதிகள்போல, ஸம்ஸாரிகளாக இருக்கையிலும், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தின் கரைக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் கரைகாண்பது ஓர் ஆஸ்சர்யமன்று. ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் அகாதமான ஆழத்தில் மூழ்கித் தடுமாறிக் கிடக்கும் நானும் கரைகண்டுவிட்டேன்! இதுவன்றோ ஆச்சர்யம்?' என்று சொன்னதாயிற்று.

'ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் தடுமாறும் நான் எங்கே? அதிதூரத்தில் கண்காணாத இடத்தில் இருக்கும் கரை எங்கே?' என்னும் ஒரு ஆச்சர்யமும் இங்கு த்வநிக்கிறது. அநந்தனாக இருக்கிறபடியால், ஶரண்யன் கரையில் இருப்பது போல அவ்விடத்திலும் இருக்கிறான் என்பது தாத்பர்யம். ஶரண்யனுடைய அளவற்றஸௌலப்யமும் இதனால் த்யோதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

கூலமிவாஸி லப்³த⁴: - கரை போல அகப்பட்டுவிட்டாய். 'இந்த ரஹஸ்ய ரக்ஷக ஜ்ஞாநம் எனக்கு உண்டாகி உன்னை நான் ஶரணமாக அடைந்த பிறகு இனி என்னால் உபாயமாக அடைய வேண்டிய அம்ஶம் ஒன்றுமில்லை' என்று தாத்பர்யம். 'இப்படி என்னால் அடையப்பட்ட வஸ்துவும் இனி ஒருகாலும் கையை விட்டு நழுவாது' என்னும் உறுதியும் இதனால் தோன்றுகிறது.

இத³மனுத்தமம் பாத்ரம் - இந்த அத்யுத்தமமான பாத்ரம். அதாவது - 'உன் தயைக்கு உத்தமமான விஷயம், என்னைத் தவிர்த்து வேறு இல்லை' என்று தாத்பர்யம். 'வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாத அளவு மிகவும் அநந்தங்களான அபராதங்களைச் செய்திருக்கும் இந்த நான்' என்பது 'இத³ம்' என்னும் பதத்தின் குறிப்பு. 'அபராத விஷயத்தில் என்னை விட மேற்பட்டவன் இல்லை ஆதலால், உன் தயைக்குப் பூர்ண ஸாபல்யம் என்னிடத்தில்தான் கிடைக்கும்; ஆகையால், என்னைவிட உயர்ந்த பாத்ரம் கிடையாது' என்பது கருத்து.

கஹூத வஹுவஹும் ஊ ஹாவி கிம் வா ?
ஸவஹும் ஸஹெ ஜெ ஸஹஜம் ஹி ஓுஃவெம் ।
கிம்தூ கூவஓுஜெ, ஶரணா ஶதா நாம்
வஶாஹவொ நாய ? ந தெஉநூஶ ஹுவஃ ॥ 25.

கூவயாஉவி ருஜூம் - உனக்கும் ஒரு லாபம் கிடைத்தது. நான் மாத்ரம் லாபம் அடைந்தவன் என்று நினைக்கவேண்டாம்; உனக்கும் இதில் பெரியதொரு லாபமுண்டு என்பது அர்த்தம். ‘நீ அபர்யநுயோஜ்யனுக இருக்கையிலும், பக்ஷபாதமில்லாம லிருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் ரக்ஷணத்திற்காகச் சில வ்யாஜங்களை அபேக்ஷிக்கிறுய். அப்படி வ்யாஜங்களை அபேக்ஷிக்கும் உனக்கும் த்ருப்தி உண்டாகும்படி நான் ஒரு பாத்ரம் அகப்பட்டேன்’ என்றும் அர்த்தம் சொல்வது உண்டு. ‘நாதமுநிகள் முதலிய ஸதாசார்யர்களின் வீக்ஷணமும் உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது’ என்பது தாத்பர்யம்.

25. இந்த ச்லோகத்திலுல், இப்படி ஶரணமடைந்திருக்கும் என்னைக் கைவிடாமல் ஸம்ரக்ஷித்தே தீரவேணும் என்னும் ஒரு நிர்பந்தரூபமான ப்ரார்த்தனையை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஒருவாறு ப்ரகாஶிப்பிக்கிறுர். தனது கஷ்டத்தைப் பெரிதாக நினையாமலே பிறருடைய துக்கத்தையே பெரிதாக நினைத்து அவருக்காக வருந்தும் ஒருவன் சொல்வது போல, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், ‘ஹே பகவந்! என்னை நீ ரக்ஷியாவிட்டால் எனக்கு அவ்வளவாக ஹாநி இல்லை; எல்லாக் கஷ்டமும் எனக்கு ஸஹஜமே; ஆனுல் உனக்கு ஶரணுகதனை ஸம்ரக்ஷிக்கவில்லையென்னும் ஓர் அபஶப்தம் நேருமே என்னும் ஒரு ஶோகம் மாத்ரம் அத்யந்தம் அஸஹ்யமாக இருக்கும்போலத் தோன்றுகின்றது’ என்று தாம் பகவானைப் பற்றி வருந்துவதுபோலத் தமது ஸம்ரக்ஷணத்தை ப்ரார்த்திக்கிறுர். இப்படி அவர் ப்ரார்த்திப்பதும் பகவானுடைய வால்லப்யத்தைப் பொறுத்தது. ஶரணுகதனை பகவான் ஒருகாலும் கைவிடமாட்டான் என்னும் அர்த்தம்தான் இந்த ச்லோகத்தாற் சொல்லப்படுகின்றது.

58 𑌅𑌭𑍂𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌮 𑌭𑌾𑌵𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌹𑍇 𑌮𑍇 𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌹𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍍 ।
𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌥 𑌨 𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌃 ।

இதற்குமுன்னதாகவே எனக்கு ஸம்பவித்துள்ள கஷ்டங்களைக்காட்டிலும் அஸஹ்யமான கஷ்டம் இனி ஸம்பவிக்கப்போகின்றதோ? எனக்குத் துக்கம் ஸஹஜமானதனால், நான் எப்படிப்பட்ட துக்கத்தையும் ஸஹிப்பேன். ஆனால், உன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் ரக்ஷணம் பெறாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது உனக்குக் கொஞ்சமேனும் தகுந்ததன்று.

𑌅𑌭𑍂𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 - இதற்கு பூர்வம் ஸம்பவித்திருக்குமவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான கர்ப்ப ஜந்ம ஜரா மரணாதிகளைவிட அஸஹ்யமான துக்கமும் உண்டோ? என்பது அர்த்தம். ஸஹ்யம் அஸஹ்யம் என்னும் விசாரமின்றிக்கே ஸம்பவிக்கும் எல்லாவற்றையும் அநுபவித்தே தீரவேணும் என்னும் இந்த ஸ்திதியை ‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌹𑍇’ என்னும் பாதம் சொல்லுகின்றது.

𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌚 𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌹𑌿 - துக்கம் என்பது எனக்கு இயற்கையே. கர்ம பாதந்த்ரனாக இருக்கும் எனக்கு துக்கம் அபரிஹார்யம் என்பது கருத்து.

𑌤𑍍𑌵𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 - உன் முன்னிலையில் ஶரணமடைந்தவர்களுக்கு. ‘அபாரமான கருணையை உடையவனென்றும் எவ்விடத்திலும் எப்பொழுதும் இருக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவனென்றும் ஸர்வஸ்வாமியென்றும் ஸர்வஶக்தனென்றும் கீர்த்தி பெற்றிருக்கும் உன்னுடைய முன்னிலையில்’ என்பது தாத்பர்யம். ‘𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂’ என்னும் பஹுவசநத்தால், ‘என்னுடைய பராபவம் மாத்ரம் உனக்கு அநுரூபம் என்பது இல்லை; என்னைப்போல ஶரணாகதி செய்திருக்கும் ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் விஷயத்திலும் இதே ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்திக்கும்’ என்னும் தாத்பர்யம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

எஸ். வாஸுதேவன்.

வர்த்தமாநம்.

𑌕𑌾𑌲𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 ।
𑌋𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇
𑌯𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌧𑌾𑌃 ॥

கர்மாத்யக்ஷனுன பகவான் புருஷர்களுடைய கர்மாநுகுணமாகப் பலமளிக்க ஸங்கல்பிக்கின்றான். ஒவ்வொரு ஸமயம் பஹு ஜீவர்களால் ஆர்ஜித்த கர்மங்களின் ஸமஷ்டிக்கு ஸமகாலத்தில் பரிபாக தசை உண்டாகின்றது. அந்த அவஸரத்தை உத்தேசித்து ஈஶ்வரன் காலரூபி எனப்படுகின்றான். அவன் செய்யும் வ்யாபாரமும் லோக க்ஷய ரூபமாய் முடிகின்றது. ஸேனைகள் தோறும் நிற்கும் போர் வீரர்கள் யாவரும் ஒருவர் ப்ரயத்நத்தால் முடிகின்றாரில்லை. திவ்யசக்ஷுஸ் இருந்தால், லோகங்களை ஸம்ஹரிக்க ஸித்தனாக நிற்கின்ற பரமேஶ்வரனை ஸேனைகள் முன்னால் யாவரும் தர்சிக்கலாம். இத்தகைய அவஸரம் தத்காலம் ஐரோப்பா கண்டத்தை முற்றிலும் வ்யாபித்துவிட்டது. நாகரிகத்தில் சிறந்த ராஜ்யங்களால் நிறைந்த அந்தக் கண்டத்தில், ஶாந்தியென்று வாயினால் உச்சரித்துக்கொண்டு, மனத்தால் பரர் நாட்டைக் கவரக் கருதியோ, ஸ்வதேசத்தைப் பரர் கவராமல் ரக்ஷிக்க நினைத்தோ, லோகக்ஷய ரூபமான முடிவைத் தரும் ஸேனைகள் வ்ருத்தியையும், அஸ்த்ராதிகளின் ஸம்ருத்தியையும், பஹு வருஷங்களாகப் பல நாட்டினரும் செய்துகொண்டு வந்தனர். அதன் பயன் ஸம்பவித்துவிட்டது. யுத்தமாகிற நெருப்பானது ஐரோப்பா கண்டத்தைச் சூழ்ந்துவிட்டது. உலகம் இவ்விதமான துர்க்கதியை இதுவரையிலும் கண்டதில்லை. இதை உண்டாக்கினவரோ பரஹிம்ஸையை முற்றிலும் ஸஹிக்காத கிறிஸ்து என்பவரை ரக்ஷகராக நம்புகின்றவரெனப் பெயர் வஹித்தவர்கள்.

𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌕𑌾𑌲𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌶𑍇 𑌶𑍇𑌷𑌾 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ।
𑌇𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

கர்மாத்யக்ஷன் ஸங்கல்பத்தை யார் தடுக்கவல்லவர்? இதில் நாம் ஸந்தோஷிப்பதற்கு ஒரு ஹேதுவுண்டு. ப்ராக்ருத அவஸரத்துக்கு நமது ராஜாங்கத்தார் கிஞ்சித்தும் இடம் கொடுத்தாரில்லை. இந்த யுத்தத்தில் அவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத் அந்வயமில்லை. தர்மத்தை நினைத்து, ஸ்வப்ரயோஜநத்தின் சிந்தையை விலக்கி, பலங்குறைந்து குற்றமற்றவரைப் பலாட்யருடைய அதர்ம ப்ரவ்ருத்தியினின்று காப்பாற்றக் கருதியே, தாமும் யுத்தத்தில் ஸம்பந்தித்தார்கள். பகவான் அவர் பக்கல் நிற்பாராக!